

नैसर्गिक न्याय आणि प्रायश्चित्त

शौल आणि अगागच्या जीवनात

एड्रियन एबेन्स

नैसर्गिक न्याय आणि प्रायश्चित्त शौल आणि अगागच्या जीवनात

एड्रियन एबेन्स

ख्रिस्ताच्या नीतिमतेबद्दल तुम्हाला कदाचित काहीतरी दिसले असेल, परंतु अजूनही काही सत्य स्पष्टपणे पाहायचे बाकी आहे. आणि ते तुम्हाला दुर्मिळ रत्नांसारखे मौल्यवान वाटले पाहिजे. तुम्ही देवाचा नियम पहाल आणि लोकांसमोर त्याचा अर्थ तुम्ही भूतकाळात केलेल्या कृतीपेक्षा पूर्णपणे वेगळ्या प्रकाशात लावाल, कारण देवाचा नियम तुम्हाला दया आणि नीतिमतेच्या देवाचे प्रकटीकरण म्हणून दिसेल. येशू ख्रिस्ताच्या अद्भुत बलिदानाने केलेले प्रायश्चित्त तुम्हाला पूर्णपणे वेगळ्या प्रकाशात दिसेल. तुम्हाला पाप त्याच्या भयानक स्वरूपाचे दिसेल. {ST नोव्हेंबर १३, १८९३, परिच्छेद २}

द्वारे छापलेले

maranathamedia.com

डिसेंबर २०१८

सामग्री

१. बालकांची कत्तल.....	5
२. न्यायाची व्याख्या करणे.....	8
३. बनावट न्यायाचा परिचय.....	10
४. सैतान आणि त्याच्या दूतांचे पतन.....	16
५. माणसाचे पतन.....	18
६. महत्त्वाचा मुद्दा.....	20
७. पितळी वेदी.....	26
८. पितळी सर्प.....	29
९. एक मत्सरी देव.....	32
१०. अमालेकी लोकांना मारण्याच्या आज्ञेचा संदर्भ.....	37
११. अमालेकी लोकांविषयी परमेश्वराची भविष्यवाणी आणि आज्ञा.....	44
१२. शमुवेलशी सामना.....	49
१३. अगागचा मृत्यू.....	51
१४. शमुवेलच्या जखमा उघड झाल्या.....	55
१५. निष्कर्ष.....	58

१. बालकांची कत्तल.

ज्या व्यक्तीला प्रसूती आणि जन्माच्या परीक्षेतून पालक होण्याचा आनंद मिळाला असेल, त्याला पालकांच्या मुलाच्या बंधनाचे पवित्रत्व नक्कीच कळेल. आईच्या स्तनातून दूध पाजणाऱ्या बाळाचे दृश्य हे आपल्या निर्मितीतील एक अद्भुत दृश्य आहे. आपल्या मानवतेच्या भावनेसाठी या दृश्यापेक्षा अधिक निष्पाप किंवा मौल्यवान काय असू शकते? काही माता त्याचे वर्णन कसे करतात ते ऐका.

माझ्या दोन्ही मुलांना सांभाळण्यात घालवलेला वेळ माझ्या आयुष्यातील एक खास काळ होता. त्यांच्याशी मिठी मारण्यात आणि त्यांच्याशी जवळीक साधण्यात घालवलेल्या अनेक सुंदर आठवणी माझ्याकडे आहेत. त्यांचे छोटे चेहरे पाहून आणि त्यांच्या उबदार शरीराचा माझ्यावर परिणाम झाल्यामुळे मला अभिमान आणि आनंद झाला की मी त्यांना आयुष्यातील सर्वोत्तम सुरुवात देत आहे. मी तो वेळ कोणत्याही गोष्टीसाठी सोडत नसे आणि कधीकधी मला अजूनही त्याची आठवण येते.

स्तनपान हे आई आणि बाळामधील सर्वात जवळचे कृत्य आहे. मी माझ्या पहिल्या बाळाला, जे आता २२ महिन्यांचे आहे, स्तनपान दिले आणि आता मी माझ्या दुसऱ्या बाळाला स्तनपान देत आहे. ते केवळ बाळासाठीच सर्वोत्तम नाही तर मला वाटते की ते माझ्यासाठी देखील सर्वोत्तम आहे. हे खरोखर मला माझ्या बाळावर अधिक प्रेम करण्यास मदत करते. त्या सर्व उशिरा केलेल्या रात्री, वेडसर वेळापत्रक आणि झोपेचा अभाव हे सर्व सार्थक वाटतात, जेव्हा तुम्ही त्या छोट्याशा चेहऱ्याकडे वर पाहताना बघता.

<http://sharethejoysofbreastfeeding.blogspot.com/>

हे विचार मनात ठेवूनच आपण शास्त्रातील पुढील वचनांचा विचार करण्याचे धाडस करतो.

शमुवेल शौलाला म्हणाला, “परमेश्वराने आपली प्रजा इस्राएल लोक हयांच्यावर राजा होण्यासाठी तुला अभिषेक करण्यास मला पाठवले होते; तर आता परमेश्वराचे म्हणणे ऐक.

सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, 'इस्राएल मिसरातून येत असता अमालेक मार्गात त्यांच्यावर हल्ला करण्यासाठी टपून बसून त्यांच्याशी कसा वागला ह्याचे मला स्मरण आहे. तर आता जाऊन अमालेकास मार दे; त्यांच्या सर्वस्वाचा विध्वंस कर, त्यांची गय करू नकोस; पुरुष, स्त्रिया, अर्भके, तान्ही बाळे, बैल, मेंढरे, उंट आणि गाढवे ह्या सर्वांचा संहार कर.”

(१ शमुवेल १५:१-३)

असे दिसते की देवाने केवळ पुरुषांनाच नव्हे तर स्त्रिया आणि बालकांनाही मारण्याचा आदेश दिला आहे. बाळ या शब्दाचा अर्थ स्तनपान, स्तनपान करणाऱ्या बाळाचा देखील आहे.

अशाच प्रकारच्या उताऱ्यांमुळे लाखो लोक बायबलच्या देवापासून दूर जातात. प्राध्यापक रिचर्ड डॉकिन्स अनेकांच्या मनःस्थितीचा सारांश देतात.

“जुना करारातील देव हा कदाचित संपूर्ण कल्पित कथांमधील सर्वात अप्रिय पात्र आहे: मत्सरी आणि त्याचा अभिमान बाळगणारा; किरकोळ, अन्यायी, निर्दय नियंत्रणप्रेमी; सूडबुद्धीचा, रक्तपिपासू, जातिसंहार करणारा; स्त्रीद्वेषी, समलैंगिकद्वेषी, वांशिक द्वेष करणारा; बालहत्या करणारा, नरसंहारक, पितृहत्याकारी, रोगांचा फैलाव करणारा, स्वतःच्या गौरवात गुरफटलेला, सॅंडो-मॅसोचिस्टिक, आणि मनमानीने दुष्टपणा करणारा गुंड.” - रिचर्ड डॉकिन्स, *द गॉड डिल्यूजन*

जेव्हा ख्रिश्चन लोक आपल्या नेत्यांकडे कसे प्रतिसाद द्यावे हे जाणून घेण्यासाठी वळतात, तेव्हा त्यांना अशा प्रकारची उत्तरे मिळतात.

आज आपल्याला कितीही घृणास्पद वाटत असले तरी, युद्धाचा हा निर्दयी प्रकार तांत्रिकदृष्ट्या "नरसंहार" नव्हता. आधुनिक अर्थाने नाही. बहुतेक बायबल विद्वानांच्या मते, तो प्रत्यक्षात कनानी लोकांवर देवाच्या न्यायदंडाची अभिव्यक्ती होती.

हे दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे झाले, तर तलवारीवर चढविण्याचे कार्य योशवा किंवा मोशे यांनी केले नाही, तर ते परमेश्वराने स्वतः केले, ज्याने वचन दिलेल्या भूमीतील

मूर्तिपूजक राष्ट्रांना संपवले. पूर्णपणे धार्मिक दृष्टिकोनातून हे पूर्णपणे योग्य मानले जाते. शेवटी, जीवन देणारा देवच आहे. त्यानुसार, ते काढून घेण्याचा अधिकारही त्याच्याकडे आहे. त्याचा निकाल फक्त त्याच्या निवडक लोकांद्वारे, इस्राएलद्वारे, अंमलात आणला गेला. एका भाष्यकाराच्या म्हणण्यानुसार, "कनानी संस्कृती इतकी भ्रष्ट झाली होती की त्यांच्यासोबत सहअस्तित्व ठेवणे हे हिब्रू राष्ट्राच्या अस्तित्वासाठी आणि आत्मिक कल्याणासाठी गंभीर धोका ठरला असता. येथे इस्राएल हे देवाचा न्याय अंमलात आणण्यासाठीचे साधन आहे, ज्यांनी त्याचा सन्मान करण्यास नकार दिला त्यांच्यावर हा न्याय आहे."

वेबसाइट:focusonthefamily.com/family-q-and-a/faith/christian-struggles-with-biblical-accounts-of-genocide-and-holy-war

मी अनेकदा अशी ओरड ऐकली आहे की, "देवाला प्रश्न विचारणारे आपण कोण? देव त्याला जे काही हवे ते करू शकतो." असे म्हणणाऱ्यांनी कधी एका सैनिकाने एका दूध पाजणाऱ्या बाळाला त्याच्या ओरडणाऱ्या आईपासून फाडून त्याचे डोके भिंतीवर आपटण्याची कल्पना केली असेल का? त्यांनी स्वतःला कधीही विचारले नाही का की या कृती खरोखर बायबलच्या देवाचे प्रतिनिधित्व करतात का?

मी लोकांच्या डोळ्यात डोकावून विचारले की देव त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिनिधित्व करतो म्हणून लहान बाळांना मारण्याची आज्ञा देतो असे त्यांना वाटते का?

निर्णय घेताना. मी थरथरलो आहे त्या यांत्रिक 'हो' उत्तरामुळे ज्यात काहीही भावना किंवा कंप नाही, जे फक्त उत्तर कोरियासारख्या हुकूमशाहीखाली जगणाऱ्यांच्या विचारांसारखेच दिसते. देवाचे न्याय म्हणजे काय हे उघडपणे विचारणे म्हणजे त्याच गोष्टीला स्वतःवर आमंत्रण देणे होय. म्हणून, या सार्वभौमाबद्दल प्रेम व्यक्त केलेच पाहिजे आणि काहीही प्रश्न विचारू नये, अन्यथा त्याच मृत्यूचा सामना करावा लागेल, या भीतीने.

बायबल म्हणते की परिपूर्ण प्रेम भीती दूर करते, परंतु स्तनपान करणाऱ्या बाळांना क्रूरपणे मारहाण आणि ठार मारण्याची आज्ञा देणाऱ्या देवाची उपासना करणे हे कधीही निर्भयपणे जगण्याचे वचन पूर्ण करू शकत नाही.

तर प्रश्न उरतोच. महिलांच्या आणि विशेषतः लहान मुलांच्या मृत्यूशी संबंधित या आणि इतर गोष्टींना आपण कसे उत्तर देऊ?

२. न्यायाची व्याख्या करणे

बायबल आपल्याला सांगते की देव न्यायी आहे.

नीती व न्याय ही तुझ्या राजासनाचा पाया आहेत; दया व सत्य तुझे सेवक आहेत. स्तोत्रसंहिता ८९:१४

त्यानंतर येणारा स्वाभाविक प्रश्न असा आहे की, “बायबलमध्ये न्यायाची व्याख्या काय आहे?” याचे उत्तर देण्यापूर्वी आपण खालील गोष्टींचा विचार केला पाहिजे.

कारण माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पना नाहीत; माझे मार्ग तुमचे मार्ग नाहीत, असे परमेश्वर म्हणतो. १ कारण आकाश जसे पृथ्वीहून उंच आहे, तसे माझे मार्ग तुमच्या मार्गाहून आणि माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पनाहून उंच आहेत. यशया ५५:८-९

याचा अर्थ असा की नैसर्गिकरित्या न्यायाबद्दलचे आपले विचार देवाच्या न्यायाबद्दलच्या विचारांपेक्षा वेगळे आहेत. गोष्टी आणखी कठीण बनवणारी गोष्ट म्हणजे आपल्याला नैसर्गिकरित्या वाटते की देव आपल्यासारखाच विचार करतो.

तू आपल्या भावाविरुद्ध बोलत बसतोस; तू आपल्या सख्ख्या भावाची चहाडी करतोस.

असे तू केलेस तरी मी उगा राहिलो; मी तुझ्यासारखाच आहे असे तुला वाटले; तथापि मी तुझा निषेध करीन. मी तुझी कृत्ये तुझ्यापुढे मांडीन. स्तोत्र ५०:२०-२१

मग हे कसे घडले? आपले विचार स्वर्गातील आपल्या पित्याच्या विचारांपेक्षा वेगळे कसे झाले? प्रस्थानाचा बिंदू एदेनमध्ये घडला.

पण बऱ्यावाड्ढाढे ङान करून देणाऱ्या ङाडाढे फळ ँाऊ नको; कारण ङ्या दिवशी त्याढे फळ तू ँाशील त्या दिवशी तू ँास मरशील.” उत्पत्ति २:१७

देवाने सुरुवातीपासूनच त्याढे आङाभंग केल्याची शिक्षा ठरवून ठेवली होती. निवडीची शक्ती असावी म्हणून माणसाला बागेच्या मध्यभागी असलेल्या ँका ङाडाची ङाणीव करून दिली गेली, त्या ङाडाला “चांगल्या आणि वाईढाच्या ङानाढे ङाड” असे म्हटले गेले.

”तू नक्कीच मरशील” या वाक्याच्या सर्व हिब्रू अर्थांमध्ये न ङाता, ङंगढे शब्दशः भाषांतर पाहूया.

आणि चांगल्या आणि वाईढाढे ङान देणाऱ्या ङाडाढे फळ ँाऊ नको, कारण ङ्या दिवशी ते तू ँाशील त्याच दिवशी तू मरशील. उत्पत्ति २:१७

३. बनावट न्यायाचा परिचय

मृत्यू कसा होईल याबद्दल काहीही सांगितले नव्हते. शब्दांमध्ये फक्त एवढेच सांगितले होते की जर त्यांनी त्या झाडाचे फळ खाल्ले तर एक प्रक्रिया सुरू होईल ज्यामुळे मृत्यू येईल. सैतानाने स्वतःला आज्ञाभंग आणि मृत्यूच्या अंतिम परिणामाच्या दरम्यानच्या जागी घुसवले. त्याने न्याय कसा कार्य करावा याबद्दल एक कल्पना विकसित केली आणि नंतर ती देवावर प्रक्षेपित केली.

मोठ्या वादाच्या सुरुवातीलाच, सैतानाने घोषित केले होते की देवाचा नियम पाळता येत नाही, न्याय दयेशी विसंगत आहे आणि जर कायदा मोडला गेला तर पाप्याला क्षमा करणे अशक्य होईल. प्रत्येक पापाला त्याची शिक्षा भोगावीच लागेल, असे सैतानाने आग्रहाने सांगितले; आणि जर देवाने पापाची शिक्षा माफ केली तर तो सत्य आणि न्यायाचा देव राहणार नाही. युगांची इच्छा पृष्ठ ७६१.४

सैतानाची फसवणूक करणारी शक्ती उघड करणे सर्वात कठीण होते. त्याची फसवणूक करण्याची शक्ती सरावाने वाढत गेली. जर तो स्वतःचा बचाव करू शकत नसेल, तर त्याला दोष लावावा लागेल जेणेकरून तो न्यायी आणि नीतिमान दिसू शकेल आणि देवाला मनमानी आणि मागणी करणारा वाटेल. गुप्तपणे त्याने देवदूतांसमोर आपली असंतोष कुजबुजला. सुरुवातीला देवाविरुद्ध कोणतीही स्पष्ट भावना नव्हती; परंतु बीज पेरले गेले होते, आणि देवदूतांचे प्रेम आणि विश्वास कलुषित झाले.

. त्यांच्या आणि त्यांच्या देवामधील गोड संवाद तुटला. प्रत्येक हालचालीवर लक्ष ठेवण्यात आले; प्रत्येक कृती त्या प्रकाशात पाहण्यात आली ज्यामध्ये सैतानाने त्यांना गोष्टी दाखवल्या होत्या. सैतानाने देवदूतांच्या मनात जे बिंबवले होते - येथे एक शब्द आणि तेथे एक शब्द - यामुळे गृहीतकांच्या लांब यादीसाठी मार्ग मोकळा झाला. त्याच्या धूर्त पद्धतीने त्याने त्यांच्याकडून संशयाचे भाव काढले. नंतर, जेव्हा

त्याची मुलाखत घेण्यात आली तेव्हा त्याने ज्यांना शिक्षण दिले होते त्यांच्यावर आरोप केले. त्याने सर्व असंतोष त्याच्या नेतृत्वाखालील लोकांवर लादला. पवित्र पदावर असताना, त्याने न्यायाची एक जबरदस्त इच्छा प्रकट केली, परंतु ती न्यायाची बनावट होती, जी देवाच्या नियमांच्या पूर्णपणे विरुद्ध होती.

प्रेम आणि करुणा आणि दया{पुनरावलोकन आणि हेराल्ड ७ सप्टेंबर १८९७ परि. ३-४}

सुरुवातीला लूसिफरला ख्रिस्ताच्या पदाचा हेवा वाटू लागला. त्याला हेवा वाटण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे त्याच्याकडे असलेले सर्व काही ख्रिस्त आणि पित्याकडून आले आहे हे विसरणे.

लूसिफरला मिळालेल्या उच्च सन्मानांची देवाच्या विशेष देणगी म्हणून कदर केली गेली नाही आणि म्हणूनच त्याच्या निर्मात्याबद्दल कृतज्ञता व्यक्त केली गेली नाही.. तो त्याच्या तेजस्वीपणा आणि उदात्ततेचा गौरव करत होता आणि देवाच्या बरोबरीचे असण्याची आकांक्षा बाळगत होता. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ३७

देवदूतांना स्वर्गातून हाकलून लावण्यात आले कारण ते देवाशी सुसंगतपणे काम करणार नव्हते. ते त्यांच्या उच्च पदावरून पडले कारण त्यांना उंच करायचे होते. ते स्वतःला उंचावण्यासाठी आले होते आणि ते विसरले की त्यांच्या व्यक्तिमत्त्वाचे आणि चारित्र्याचे सौंदर्य प्रभु येशूकडून आले आहे. देवासोबतचा हा दिवस पृष्ठ १२८.२

लूसिफरमध्ये कृतज्ञतेचा अभाव असल्याने त्याला देवदूतांना देवाच्या नियमांनुसार चालवण्याची गरज आहे का असा प्रश्न पडला.

तो स्वर्गीय प्राण्यांवर नियंत्रण ठेवणाऱ्या कायद्यांबद्दल शंका निर्माण करू लागला., जगातील रहिवाशांसाठी कायदे आवश्यक असले तरी, देवदूतांना, अधिक श्रेष्ठ असल्याने, अशा प्रतिबंधाची आवश्यकता नव्हती, कारण त्यांचे स्वतःचे ज्ञान पुरेसे मार्गदर्शक होते हे सूचित करणे. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ३७

लूसिफरने असा दृष्टिकोन घेतला की देवाच्या नियमामुळे स्वर्गात आणि पृथ्वीवर अन्याय अस्तित्वात आहे. यामुळे देवाच्या सरकारवर मनमानी असल्याचा आरोप आला.

पण हे एक खोटेपणा आहे, जो सर्व खोट्या गोष्टींच्या लेखकाने रचला आहे. देवाचे सरकार हे स्वेच्छेचे सरकार आहे आणि बंडखोरी किंवा आज्ञाधारकतेचे कोणतेही कृत्य स्वेच्छेचे कृत्य नाही. {साइन ऑफ द टाइम्स, ५ जून १९०१, परिच्छेद ४}

याच मुद्द्यावर सैतानाने कायद्याच्या माध्यमातून आपले दुष्कृत्य रचले. याच मुद्द्यावर सैतानाने आपले सिंहासन स्थापन केले.

न्याय करण्याच्या मिषाने, उपद्रव योजून अन्याय करणाऱ्या न्यायासनाचा तुझ्याशी काही संबंध असेल काय? स्तोत्र ९४:२०

सैतानाने देवदूतांना जन्मजात जीवन असल्याचे दाखवून दिलेल्या खोट्या बोलण्यामुळे त्यांना देवाचा नियम अनियंत्रित आणि प्रतिबंधात्मक वाटू लागला. त्याच वेळी सैतानाला देवासारखे बनून स्वतःचे सिंहासन स्थापन करायचे होते. न्यायाची त्याची कल्पना अशी होती की त्याच्याविरुद्धच्या पापाची क्षमा करता येत नाही. अपराध्याला शिक्षा झाली पाहिजे आणि आवश्यक असल्यास, त्याला बळजबरीने मृत्युदंड दिला पाहिजे. सैतानाच्या विश्वात प्रत्येक व्यक्तीचे स्वतःचे जीवन होते आणि त्यामुळे ते दुःखद करण्यासाठी किंवा ते संपवण्यासाठी शिक्षेला बळाची आवश्यकता होती.

सैतानाची दोषी शक्ती त्याला दयेची विसंगत न्यायाचा सिद्धांत स्थापित करण्यास प्रवृत्त करेल.. तो देवाचा आवाज आणि शक्ती म्हणून कार्यवाह असल्याचा दावा करतो, त्याचे निर्णय न्याय्य आहेत, शुद्ध आणि दोषरहित आहेत असा दावा करतो. अशा प्रकारे तो न्यायासनावर [सिंहासनावर] आपले स्थान घेतो आणि घोषित करतो की त्याचे सल्ला अचूक आहेत. येथे त्याचा निर्दयी न्याय येतो, न्यायाची बनावट, देवाला घृणास्पद. ख्रिस्त विजयी पृष्ठ ११.४

देवदूत विश्वाकडे कसे पाहतात हे लुसिफरने पुन्हा मांडले होते. जसे आपण आधी वाचले होते गुप्तपणे त्याने देवदूतांसमोर आपली असंतोषाची भावना व्यक्त केली. सुरुवातीला देवाविरुद्ध कोणतीही स्पष्ट भावना नव्हती; परंतु बीज पेरले गेले होते, आणि देवदूतांचे प्रेम आणि आत्मविश्वास बिघडला होता. त्यांच्या आणि त्यांच्या देवामधील गोड संवाद तुटला होता. प्रत्येक हालचालीवर लक्ष ठेवले जात होते; प्रत्येक कृती त्या प्रकाशात पाहिली जात होती ज्यामध्ये सैतानाने त्यांना गोष्टी दाखवल्या होत्या. {रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, सप्टेंबर ७, १८९७ परिच्छेद ३}

जवळजवळ अर्धे देवदूत विश्वाबद्दल लूसिफरच्या दृष्टिकोनाशी वचनबद्ध होते.

सैतानाने निर्लज्जपणे ख्रिस्ताला आपल्यापेक्षा प्राधान्य द्यावे याबद्दल आपला असंतोष व्यक्त केला. तो अभिमानाने उभा राहिला आणि त्याने देवाच्या बरोबरीचा असावा आणि पित्याच्या परिषदेत त्याला घेऊन जावे आणि त्याचे उद्देश समजून घ्यावेत असा आग्रह केला. देवाने सैतानाला सांगितले की तो केवळ त्याच्या पुत्रालाच त्याचे गुप्त हेतू प्रकट करेल आणि त्याने स्वर्गातील सर्व कुटुंबाला, अगदी सैतानालाही, त्याला अंतर्निहित, निर्विवाद आज्ञाधारकता देण्यास सांगितले; परंतु त्याने (सैतानाने) स्वतःला स्वर्गात स्थान मिळण्यास अयोग्य सिद्ध केले आहे. मग सैतानाने आनंदाने त्याच्या सहानुभूतीशील लोकांकडे लक्ष वेधले, ज्यामध्ये जवळजवळ अर्धे देवदूत होते, आणि जोराने म्हणाला, "हे माझ्यासोबत आहेत! तुम्ही त्यांनाही बाहेर काढाल आणि स्वर्गात अशी पोकळी निर्माण कराल का?" मग त्याने जाहीर केले की तो ख्रिस्ताच्या अधिकाराचा प्रतिकार करण्यास आणि स्वर्गातील त्याच्या स्थानाचे रक्षण करण्यास तयार आहे, शक्तीच्या बळावर, शक्ती विरुद्ध शक्ती. भविष्यवाणीचा आत्मा खंड १. पृष्ठ २२.२

तरीही इतर देवदूतांवरही याचा परिणाम झाला. ख्रिस्ताच्या मृत्यूपर्यंत सैतानाची तत्वे पृथ्वीवर टाकण्यात आली नाहीत. निष्ठावंत देवदूत पिता आणि त्याच्या पुत्रासोबत राहिले, परंतु सैतानाने त्यांच्या मनात असे बीज पेरले होते की ते सहजपणे उत्तर देऊ शकत नव्हते. जोपर्यंत क्रूस त्यांना सैतानाची फसवणूक पूर्णपणे ओळखू शकला नाही तोपर्यंत. सैतानाने पाहिले की त्याचे वेश फाडले गेले आहेत. त्याचे प्रशासन अपतित देवदूतांसमोर आणि स्वर्गीय विश्वासमोर उघड झाले. त्याने स्वतःला खुनी म्हणून प्रकट केले होते. देवाच्या पुत्राचे रक्त सांडून त्याने स्वर्गीय प्राण्यांच्या सहानुभूतीपासून स्वतःला उपटून टाकले होते. यापुढे त्याचे काम मर्यादित होते. तो काहीही वृत्ती बाळगला तरी, तो स्वर्गीय दरबारातून येणाऱ्या देवदूतांची वाट पाहू शकत नव्हता आणि त्यांच्यासमोर ख्रिस्ताच्या बांधवांवर काळेपणाचे आणि पापाच्या मलिनतेचे वस्त्र परिधान केल्याचा आरोप करत होता. सैतान आणि स्वर्गीय जग यांच्यातील सहानुभूतीची शेवटची कडी तुटली. युगांची इच्छा पृष्ठ ७६१.२

देवदूतांच्या मनात सैतानाने पेरलेल्या बियांची खोली मानवाच्या धर्मत्याग आणि त्यांच्या निर्मात्याप्रती कृतघ्नतेबद्दल देवदूतांच्या प्रतिक्रियेतून दिसून येते.

ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या आधी, जग खरोखरच सर्व धार्मिकतेसाठी कबर बनले आहे असे वाटत होते. ते सैतानाचे आसन होते; मनुष्य महान धर्मत्यागीच्या सत्तेत होता, देव आणि ख्रिस्त यांच्याबद्दलच्या त्याच्या खोट्या गोष्टींना असहाय्यपणे सत्य म्हणून स्वीकारत होता. स्वर्गीय देवदूतांनी पाहिले

पापाने दूषित झालेल्या जगावर, त्याच्या रहिवाशांच्या अंतर्गत, आणि विचार केला की ते सुधारण्यापेक्षा ते नष्ट करणे किती सोपे असेल. परंतु देवाचा पुत्र स्वतः एक सुधारणा करण्यासाठी आला.. बायबल इको ८ मार्च १८९७,

"ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या आधी, देवाच्या नियमांचे पालन करण्यास नकार देण्याचे पाप व्यापक झाले होते. सैतानाची शक्ती वाढत असल्याचे दिसून येते; स्वर्गाविरुद्ध त्याचे युद्ध अधिकाधिक दृढ होत चालले होते. एक संकट आले होते. स्वर्गीय देवदूतांनी देवाच्या हालचालींवर तीव्र उत्सुकतेने लक्ष ठेवले होते. तो जगातील रहिवाशांना त्यांच्या अधर्माची शिक्षा देण्यासाठी त्याच्या ठिकाणाहून बाहेर येईल का? तो त्यांचा नाश करण्यासाठी अग्नी किंवा पूर पाठवेल का? सर्व स्वर्ग त्यांच्या सेनापतीच्या आदेशाची वाट पाहत होता की त्याने बंडखोर जगावर क्रोधाच्या कुपी ओतल्या. त्याच्याकडून एक शब्द, एक चिन्ह, आणि जग नष्ट झाले असते. अखंड जग म्हणाले असते, "आमेन. हे देवा, तू नीतिमान आहेस कारण तू बंडखोरीचा नाश केला आहेस." पण "देवाने जगावर इतके प्रेम केले की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, यासाठी की जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन मिळावे." देवाने कदाचित त्याच्या पुत्राला दोषी ठरवण्यासाठी पाठवले असेल, पण त्याने त्याला वाचवण्यासाठी पाठवले. ख्रिस्त तारणहार म्हणून आला. स्वर्गीय देवदूतांवर या हालचालीचा काय परिणाम झाला याचे शब्दात वर्णन करता येत नाही: आश्चर्य आणि कौतुकाने ते फक्त बोलू शकले, "येथे प्रेम आहे!" {ख्रिस्ताचे प्रतिबिंबित करणारे पृष्ठ ५८.४,५}

याचा अर्थ असा नाही की देवदूतांना या जगातील रहिवाशांना थेट मारण्याची इच्छा होती, तर मानवाने स्वतःच्या निवडींचे परिणाम ताबडतोब भोगावेत. जर देवाने सर्व मानवजातीने त्यांची निवड करण्यापूर्वी आणि महान वादाचे मुद्दे पूर्णपणे प्रकट होण्यापूर्वी चार वारे सोडण्याची आज्ञा दिली असती तर ते मनमानी शक्तीचे कृत्य ठरले असते आणि शक्तीचे तत्व देवाच्या राज्याचा भाग नाही.

अंधकारमय सावल्या हलक्या व्हाव्यात, जगाला देवाकडे परत आणावे म्हणून, सैतानाची फसवी शक्ती तोडायची होती. हे बळजबरीने करता येत नव्हते. बळाचा वापर देवाच्या सरकारच्या तत्वांच्या विरुद्ध आहे; तो फक्त प्रेमाची सेवा इच्छितो; आणि प्रेमाला आज्ञा देता येत नाही; ते बळजबरीने किंवा अधिकाराने जिंकता येत नाही. केवळ प्रेमानेच प्रेम जागृत होते. युगांची इच्छा पृष्ठ २२

४. सैतान आणि त्याच्या दूतांचे पतन

स्वर्गातील युद्धादरम्यान, देवाने पश्चात्ताप आणि अधीनतेच्या अटीवर लूसिफर आणि त्याच्या देवदूतांना क्षमा देऊ केली.

देवाने त्याच्या महान दयेमुळे लूसिफरला खूप काळ सहन केले. जेव्हा त्याने पहिल्यांदा असंतोषाची भावना व्यक्त केली तेव्हा त्याला त्याच्या उच्च स्थानावरून लगेचच खाली खेचले गेले नाही, अगदी जेव्हा त्याने निष्ठावंत देवदूतांसमोर त्याचे खोटे दावे सादर करण्यास सुरुवात केली तेव्हाही नाही. त्याला स्वर्गात बराच काळ ठेवण्यात आले. पश्चात्ताप आणि अधीनतेच्या अटीवर त्याला वारंवार क्षमा देण्यात आली.—ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, पृष्ठ ४९५, ४९६

लूसिफरच्या अनेक अनुयायींना हा कृपादायी प्रस्ताव स्वीकारण्याची प्रवृत्ती होती, त्यामुळे सैतानाने परिस्थिती अधिक गंभीर केली आणि एक प्रचंड पाऊल अंधारात टाकले, देवदूतांना अशी गोष्ट सांगून जी त्याला पूर्णपणे खोटी असल्याचे ठाऊक होते.

सैतानच्या अनेक सहानुभूतिशील अनुयायांची प्रवृत्ती अशी होती की त्यांनी विश्वासू देवदूतांचा सल्ला मानावा, त्यांच्या असंतोषाबद्दल पश्चात्ताप करावा आणि पुन्हा पित्याचा आणि त्याच्या प्रिय पुत्राचा विश्वास मिळवावा.

त्या वेळी त्या सामर्थ्यशाली बंडखोराने जाहीर केले की तो देवाच्या नियमांशी परिचित आहे, आणि जर त्याने दास्यासारखे आज्ञापालन केले तर त्याचा सन्मान हिरावला जाईल. त्याला त्याचे उच्च कार्यभार पुन्हा सोपविला जाणार नाही. त्याने त्यांना सांगितले की तो स्वतः आणि ते सगळे इतके पुढे गेले आहेत की आता मागे फिरणे शक्य नाही, आणि तो परिणामांना सामोरे जाईल; कारण देवाच्या पुत्राला दास्यभावाने वाकून तो कधीच नमणार नाही; देव त्यांना क्षमा करणार नाही, आणि आता त्यांनी आपले स्वातंत्र्य घोषित करावे आणि जे पद व अधिकार त्यांना स्वेच्छेने दिले गेले नाहीत ते जोरजबरदस्तीने मिळवावे.

(*Spirit of Prophecy*, खंड १, पृष्ठ २०, २१)

दुःखाची गोष्ट म्हणजे, एक तृतीयांश देवदूतांनी सैतानावर विश्वास ठेवला. त्यांना वाटले की ते खूप पुढे गेले आहेत कारण त्यांना वाटले की देव त्यांना क्षमा करणार नाही. याच टप्प्यावर सैतानाचे सिंहासन स्थापित झाले, जे मृत्यूच्या तत्वांवर बांधलेले सिंहासन होते. सैतानाचे अनुसरण करणाऱ्या इतर देवदूतांनी देव त्यांना क्षमा करेल असा विश्वास निवडला आणि त्यांचे ख्रिस्त आणि पित्याच्या बाहूंत मध्ये पुन्हा उत्साहाने स्वागत करण्यात आले.

जेव्हा सैतानाने असे खोटे बोलले जे देव क्षमा करणार नाही, तेव्हा त्याने देवाच्या चारित्र्याबद्दल असे काहीतरी खोटे बोलले जे देवाचे नियमशास्त्र त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिलेख आहे. ख्रिस्त आपल्या जगात देवाच्या पवित्र नियमात दाखवल्याप्रमाणे त्याचे चारित्र्य दर्शविण्यासाठी आला, कारण त्याचा नियम त्याच्या चारित्र्याचा उतारा आहे. ख्रिस्त हा नियम आणि सुवार्ता दोन्ही होता. . . . ख्रिस्त विजयी पृष्ठ 339.2

देवाचा नियम हा देवाइतकाच पवित्र आहे. तो त्याच्या इच्छेचा प्रकटीकरण आहे, त्याच्या चारित्र्याचा उतारा आहे, दैवी प्रेम आणि ज्ञानाची अभिव्यक्ती आहे. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ५२.३

म्हणून, जेव्हा आपण देवाच्या चारित्र्याबद्दल खोटे काही मानतो तेव्हा आपण पाप करत असतो. पाप म्हणजे नियमशास्त्राचे उल्लंघन आहे आणि नियमशास्त्र म्हणजे देवाच्या चारित्र्याचे प्रतिलेखन आहे. म्हणून, पाप म्हणजे देवाच्या चारित्र्याचे उल्लंघन आहे. सैतानाने पाप केले जेव्हा त्याने म्हटले की देव क्षमा करणार नाही. त्याने पाप केले जेव्हा त्याने म्हटले की देवाची दया आणि न्याय यांच्या विरोधात आहेत. हेच पाप मृत्यूला कारणीभूत ठरते, अशा प्रकारे सैतान मृत्यूचा लेखक आणि मृत्यूचा अधिकार असलेला बनतो.

सैतान हा मृत्यूचा कर्ता आहे. विश्वास आणि कार्ये पृष्ठ ७३.४

म्हणून मुले रक्तमांसाची भागीदार असल्याने, त्याने स्वतःही त्यांचेच भागीदार झाले; यासाठी की मरणाद्वारे त्याने मरणाची सत्ता असलेल्या सैतानाचा, म्हणजेच सैतानाचा नाश करावा; इब्री २:१४

जर एखाद्याला असा विश्वास नसेल की जीवनाचा लेखक त्यांना क्षमा करेल आणि ते जीवनासाठी लेखकावर अवलंबून असतील, तर तो नक्कीच मरेल. "मरताना तू मरशील." देव क्षमा करत नाही असा प्रक्षेपित विश्वास त्या व्यक्तीला निश्चित मृत्यूच्या दिशेने नेतो

५. माणसाचे पतन

जेव्हा माणसाने झाडाचे फळ खाल्ले तेव्हा त्याने देवाच्या चारित्र्याबद्दल सैतानाच्या खोट्या गोष्टी स्वीकारल्या. सैतानाने स्वर्गात जो खोटारडेपणा आणला आणि एक तृतीयांश देवदूतांचे पतन घडवले त्याच खोट्यामुळे मनुष्याचेही पतन झाले.

.तो महान फसवणारा, ज्याने देवाच्या राज्याविरुद्ध एक खोटे रचून मनुष्याच्या पतनाला कारणीभूत ठरला, आणि त्यामुळे मनुष्याने देवाच्या राज्याचा निष्ठावान प्रजाजन म्हणून ओळखले जाण्याचा सर्व दावा गमावला. सैतानाने आपल्या कैद्यांना सोडण्यास नकार दिला. त्याने त्यांना आपल्या अधीन केले कारण त्यांनी त्याच्या खोट्यावर विश्वास ठेवला. {L120-1903.11,12}

सैतानाने देवदूतांना खोटे सांगितले की देव त्यांना क्षमा करणार नाही. आदामाला पडण्यापूर्वी सैतानाने सांगितले की देव हव्वेला क्षमा करणार नाही तर तिचा नाश करेल, ज्यामुळे आदामाला देव क्षमा करत नाही अशा खोट्या गोष्टीवर विश्वास बसला. एकदा सैतानाने आपल्या पहिल्या पालकांना फसवले की, देव त्यांच्यावर दया करणार नाही असे त्याने पुन्हा सांगितले.

देवाने त्यांना ज्ञानाच्या झाडाला स्पर्श करू नका असे सांगितले. पण इथे मोहात पाडणारा आत आला आणि देवाच्या शब्दांचे पालन करण्याऐवजी त्यांनी मोहात पाडणाऱ्याचे ऐकले आणि त्याचे शब्द पाळले. परिणाम काय झाला? त्यांना त्यांच्या एदेन घरातून वगळण्यात आले. जेव्हा देवाने चौकशी केली तेव्हा त्यांनी त्याला त्याबद्दल सांगितले. वाणीने त्यांना खाण्यास सांगितले आणि त्यांनी ते पाळले. मग एदेनमध्ये आदाम आणि हव्वेला पहिला सुवार्तचा उपदेश देण्यात आला. उत्पत्ति ३:१५. ... ख्रिस्ताने आपल्या जगाकडे येण्यापूर्वी पाहिले आणि त्याने पाहिले की सैतानाची शक्ती मानवी कुटुंबावर वापरली जात आहे. आणि आदामाच्या

अपराधामुळे त्याने संपूर्ण मानवी कुटुंबावर हक्क सांगितला. त्याने त्यांच्या संकटांकडे आणि आजारांकडे लक्ष वेधले आणि [ते] देवावर प्रतिबिंबित केले. तो म्हणाला

देव त्यांच्यावर दया करणार नाही आणि ते कदाचित त्याच्या नियंत्रणाखाली असतील.. {Ms16-1893.2-3}

सैतानाने आदाम आणि हव्वेलाही तेच खोटे सांगितले जे त्याने देवदूतांना सांगितले होते. त्यांना सांगण्यात आले की देव त्यांच्यावर दया करणार नाही, म्हणजेच तो त्यांना क्षमा करणार नाही. त्यांना सांगण्यात आले की ते त्याच्या नियंत्रणाखाली राहण्यासाठी खूप पुढे गेले आहेत. जेव्हा आदाम पडला तेव्हा त्याचे मन सैतानाच्या मनाशी एकरूप झाले.

देव घोषित करतो: "मी शत्रुत्व स्थापन करीन." हे शत्रुत्व नैसर्गिकरित्या स्वीकारले जात नाही. जेव्हा मानवाने दैवी नियमांचे उल्लंघन केले तेव्हा त्याचा स्वभाव वाईट बनला आणि तो सैतानाशी सुसंगत राहिला, आणि तो त्याच्याशी विसंगतीत नव्हता. पापी मनुष्य आणि पापाचा जनक यांच्यात नैसर्गिकरित्या कोणतेही शत्रुत्व नाही. धर्मत्यागामुळे दोघेही वाईट बनले. धर्मत्यागी कधीही शांत राहत नाही, जोपर्यंत तो इतरांना त्याच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त करून सहानुभूती आणि पाठिंबा मिळवत नाही.

या कारणास्तव पतित देवदूत आणि दुष्ट माणसे हताश सहवासात एकत्र येतात. ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी पृ. ५०६

६. महत्त्वाचा मुद्दा

जेव्हा माणूस वाईट बनला तेव्हा त्याने न्याय आणि दयेबद्दल सैतानाच्या विचारसरणीला स्वीकारले. सैतानाचा न्याय हा माणसाचा न्याय बनला. एलेन व्हाईट आपल्यासाठी याचा सारांश खालीलप्रमाणे देते:

देवाच्या नियमाविरुद्धचे युद्ध स्वर्गातच सुरू झाले. सैतानाने ठरवले होते की देवाला आपल्या विचारांकडे, आपल्या मार्गांकडे आणायचे, त्याला त्याच्या राज्याच्या नियमांत बदल करण्यास भाग पाडायचे. स्वर्गातील युद्धाचे हेच कारण होते. सैतानाने त्याच्या फसव्या वृत्तीने देवदूतांच्या सहानुभूतीवर काम केले, परंतु त्याला स्वर्गातून हाकलून लावण्यात आले आणि आता तो स्वर्गात त्याने स्थापन केलेल्या योजना या पृथ्वीवर पूर्ण करण्याचा दृढनिश्चयी आहे. जर तो मनुष्याला देवाच्या नियमाविरुद्ध निष्ठावान राहण्यास प्रवृत्त करू शकला, तर त्याला असे वाटेल की तो देवावर सूड घेत आहे. तो त्याच्या कुशल फसवणुकी लोकांच्या मनात बिंबवण्याचा प्रयत्न करतो, अशा प्रकारे न्याय आणि न्याय विकृत करतो, देवाचा नियम पायदळी तुडवतो. हे काम - सत्य आणि चुकीमधील संघर्ष - देवाच्या मुलांना येणाऱ्या परीक्षा आणि संकटांच्या पायावर आहे. ही "त्यांच्या विश्वासाची परीक्षा" आहे. १२ हस्तलिखित प्रकाशन पृष्ठ ३७.१

न्याय आणि न्यायाबद्दलचे खोटे विचार देवाच्या कायद्याला पायदळी तुडवतात. खोट्या न्यायाद्वारेच सैतानाने माणसाला बंदिवान केले, तुरुंगात टाकले आणि देवाकडून खंडणीची मागणी केली.

सैतानाने त्याच्या बंदिवानांना जाऊ देण्यास नकार दिला. त्याच्या खोट्या गोष्टींवर विश्वास ठेवल्यामुळे त्याने त्यांना आपली प्रजा म्हणून ठेवले. अशाप्रकारे तो त्यांचा तुरुंगाधिकारी बनला होता. परंतु त्यांच्यासाठी किंमत मोजावी अशी मागणी

करण्याचा त्याला अधिकार नव्हता; कारण त्याने कायदेशीर विजयाने नव्हे तर खोट्या बहाण्याने त्यांचा ताबा मिळवला होता. देव, कर्जदार असल्याने, मानवांच्या सुटकेसाठी कोणतीही तरतूद करण्याचा अधिकार होता. न्यायाने विशिष्ट किंमत मोजावी अशी मागणी केली. देवाचा पुत्र हा एकमेव होता जो ही किंमत देऊ शकत होता. त्याने या पृथ्वीवर येऊन आदाम जिथे पडला त्या जमिनीवरून जाण्यास स्वेच्छेने काम केले. {L+20-1903.12,13}

सैतानाने किंमत मागितली. त्याला हे करण्याचा अधिकार नव्हता पण तरीही त्याने ते केले. एलेन व्हाईट म्हणते की न्यायाने विशिष्ट किंमत मोजावी अशी मागणी केली. हा देवाचा न्याय नाही कारण देव किंमत मोजावी अशी मागणी करत नव्हता तर सैतानाची होती. देवाचा न्याय म्हणजे योग्य गोष्ट करणे म्हणजे दया दाखवणे.

सैतानाच्या मागण्या पूर्ण करण्यात मानवजातीचा सहभाग. देवाला त्याच्या अगाध दयेद्वारे सैतानाच्या भयानक न्यायाचे समाधान करण्याचा अधिकार होता.

जगात येण्याच्या ख्रिस्ताच्या ध्येयामुळे हे स्पष्ट झाले की मानवजात संतप्त न्यायाच्या धोक्याखाली उभी आहे, शाश्वत नाशाच्या काठावर, असहाय्यता आणि अज्ञानामध्ये. {ST, फेब्रुवारी ५, १८९४ परि. ५}

देव आणि त्याच्या पुत्राला मृत्यूद्वारे प्रायश्चिताची गरज नव्हती. त्यांनी त्यांच्या न्यायभावना पूर्ण करण्यासाठी कोणतीही किंमत मागितली नव्हती.

अरे! किती धन्य तारणारा! न्यायाने मनुष्याच्या दुःखांची मागणी केली; पण ख्रिस्ताने देवाच्या दुःखांचा स्वीकार केला. त्याला स्वतःसाठी दुःखांचे प्रायश्चित्त करण्याची काहीही गरज नव्हती; त्याची सर्व दुःखे आमच्यासाठी होती; त्याचे सर्व गुण आणि पावित्र्य हे पतित मनुष्याला उघडपणे भेट म्हणून दिले गेले; तो ते स्वीकारेल का? त्याच्या दुःखाचे प्रमाण त्याच्या अमाप पावित्र्याशी आणि निर्दोष शुद्धतेशी सुसंगत होते. (पत्र 12, 1892.4)

सैतानाच्या न्यायाने माणसाच्या दुःखांची मागणी केली पण देवाच्या न्यायाने ख्रिस्ताला देवाचे दुःख आणि अमर्याद दया प्रकट करण्यासाठी जगात पाठवले. ख्रिस्ताचे दुःख आपल्यासाठी होते कारण आपण सैतानाच्या मृत्यूची मागणी

करणाच्या खोट्या गोष्टी स्वीकारल्या. त्याने ती किंमत मोजली जी आपल्याला मोजावी लागेल असे वाटले आणि यामुळे देव आपल्याला क्षमा करू शकतो यावर विश्वास ठेवण्यास मन मोकळे होते.

जेव्हा आपण पाप करतो तेव्हा सैतान आपल्याला असे वाटायला लावतो की देव आपल्यावर नाराज आहे आणि निराशेने हार मानण्यास भाग पाडतो.

देव आपल्यावर नाराज आहे ही कल्पना आत्म्यावर दाबून, सैतान आपल्याला अविश्वासात टाकण्याचा प्रयत्न करतो.. पण आपण "प्रभूमध्ये नेहमीच आनंद केला पाहिजे" [१ पेत्र १:६-९ उद्धृत]. प्रभु येशू ही आपली एकमेव आशा आहे. तो तुमची आशा आहे, आणि त्याच्या नावाने मला तुम्हाला त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेवण्यास सांगण्याची आज्ञा देण्यात आली आहे [यशया ५७:१५, उद्धृत.] १२ हस्तलिखित प्रकाशन पृष्ठ ३७.२

पाप केल्यानंतर देव जेव्हा आदामाकडे बागेत आला, तेव्हा आदामाला सैतानाच्या न्यायव्यवस्थेच्या दृष्टिकोनातून देवाचे शब्द समजले. आदामाला विश्वास नव्हता की देव त्याला क्षमा करेल. चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाचे फळ खाऊन त्याने स्वतःचे जीवन मिळवले आहे असा त्याचा विश्वास होता. न्यायाच्या त्याच्या नवीन समजुतीने आदामाला देवाचे त्याच्याबद्दलचे हेतू कसे समजतील?

तो म्हणाला, "मी बागेत तुझा आवाज ऐकला, तेव्हा मी नग्न आहे म्हणून भिऊन लपलो." उत्पत्ति ३:१०

आदाम का घाबरला?

आणि जे मरणाच्या भयाने आयुष्यभर दास्याच्या बंधनात होते त्या सर्वांना मुक्त करावे. इब्री लोकांस २:१५

एका माणसाच्या द्वारे पाप जगात शिरले आणि पापाच्या द्वारे मरण शिरले; आणि सर्वांनी पाप केल्यामुळे सर्व माणसांमध्ये अशा प्रकारे मरण पसरले. रोमकरांस पत्र ५:१२

आदामाला भीती होती की देव त्याला मारणार आहे. देवाने म्हटलेले शब्द "ज्या दिवशी तू खाशील त्याच दिवशी तू मरशील" हे आदामाला समजते की देव त्याला मारेल. आदामाला सैतानाप्रमाणेच न्यायाकडे पाहताना, त्याला असे वाटते की त्याच्या पापाची शिक्षा झालीच पाहिजे. तो हे देखील पाहतो की देव दया करणार नाही. तो असा तर्क करतो की देवाने त्याच्या पापाची शिक्षा मृत्यू आहे असे म्हटले होते. अशाप्रकारे, जेव्हा देव त्याच्याकडे येतो तेव्हा आदामाला भीती वाटते आणि तो मृत्यूच्या भीतीने स्वतःला लपवतो.

या घटनाक्रमाच्या प्रकाशात आपण पुढे काय घडते याचे महत्त्व समजून घेऊ शकतो.

देवाने म्हटले, "तू नग्न आहेस हे तुला कोणी सांगितले? ज्या झाडाचे फळ तू खाऊ नकोस अशी मी तुला आज्ञा केली होती त्याचे फळ तू खाल्लेस काय?" आदाम म्हणाला, "जी स्त्री तू मला सोबतीला दिलीस तिने त्या झाडाचे फळ मला दिले आणि ते मी खाल्ले." उत्पत्ति ३:११-१२

आदामाला भीती वाटते की तो मरेल. जेव्हा त्याच्याकडे चौकशी केली जाते, तेव्हा तो स्त्रीला करणारा घटक म्हणून दोष देतो आणि तो देवपुत्रालाही मुख्य कारण म्हणून दोष देतो, कारण त्यानेच तिला निर्माण केले. आपल्या पत्नीला दोषी ठरवून, तो प्रत्यक्षात तिला मृत्युदंडाच्या शिक्षेला सामोरे जाण्याच्या स्थितीत ठेवत आहे जसे तो समजतो. त्याच्या मनात तो स्वतःला वाचवण्यासाठी तिला बलिदान देण्यास तयार होता. हे तुष्टीकरणावर आधारित धर्मशास्त्राचे प्रकटीकरण आहे. हे दंडात्मक पर्यायी प्रायश्चित्तचा जन्म आहे.

आदाम पडला त्या वेळी देवाच्या सिंहासनावरून एक आवाज आला हे अत्यंत महत्त्वाचे आहे.

जेव्हा आदाम शत्रूच्या मोहाला बळी पडला आणि त्याच्या उच्च आणि पवित्र स्थानावरून पडला, तेव्हा सैतान आणि त्याचे देवदूत आनंदित झाले. पण देवाच्या सिंहासनावरून एक आवाज ऐकू आला जो गूढ अर्थपूर्ण शब्द बोलत होता. "यज्ञ आणि

तुला अर्पणे नको होती; तू माझे कान उघडले आहेत; होमार्पण किंवा पापार्पण तुला हवे नव्हते.. मग मी म्हणालो, पाहा, मी येत आहे: ग्रंथाच्या खंडात माझ्याबद्दल लिहिले आहे, हे माझ्या देवा, तुझी इच्छा पूर्ण करण्यास मला आनंद आहे: होय, तुझे नियम

माझ्या हृदयात आहेत." जेव्हा मनुष्य पतन पावला, तेव्हा ख्रिस्ताने मनुष्याचा पर्याय आणि जामीनदार होण्याचा आपला उद्देश जाहीर केला. {रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, ३ सप्टेंबर, १९०१ परि. ३}

आपण पाहतो की आदाम पडला तेव्हा प्रभूने हे स्पष्ट केले की त्याला पापासाठी यज्ञ आणि अर्पण नको होते. हे निश्चितच खरे आहे की ख्रिस्ताने स्वतःला मानवाच्या पर्याय म्हणून दिले, मानवाचे दुःख स्वतःवर घेतले, परंतु तो देवाचा पर्याय नव्हता जणू देवाने समाधानी होण्यासाठी मृत्यूची मागणी केली.

आदाम त्याच्या पत्नीला त्याच्या जागी, बलिदान म्हणून अर्पण करण्यास तयार होता. देवाला अशा अर्पणांची इच्छा नव्हती, त्याने कधीही त्यागाची आवश्यकता नव्हती. तरीही, आता न्यायाच्या सैतानाच्या दृष्टिकोनाने शासित असलेल्या आदामाच्या समजुतीनुसार, शिक्षेशिवाय प्रायश्चित्त होऊ शकत नव्हते. देवाच्या गरजेबद्दलची त्याची धारणा अशी होती की ती मृत्यु असली पाहिजे. त्यानंतर मनुष्य न्यायाच्या त्याच्या कल्पना देवावर प्रक्षेपित करतो आणि आता असा विश्वास ठेवतो की दैवी न्यायाने अपराध्याला मृत्यूची मागणी होते.

या कल्पनेद्वारेच सैतान या जगावर राज्य करतो. याच तत्वामुळे न्याय देवाच्या दयेच्या विरोधात असल्याचे दिसून आले.

न्याय आणि कृपा एकमेकांपासून वेगळे उभे होते, एकमेकांच्या विरोधात, एका विशाल दरीने विभक्त झालेले. आपल्या मुक्तिदात्या प्रभूंनी आपले दैवीत्व मनुष्यत्वाने झाकले आणि मानवाच्या वतीने निर्दोष व डागहीन असा स्वभाव घडवला. त्याने आपला क्रूस स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्या मधोमध रोवला आणि तो असे आकर्षणाचे केंद्र बनवले, जे दोन्ही दिशांना पोहोचले, न्याय आणि कृपा या दोन्हीला त्या दरीवरून ओढत आणले. न्याय आपला उंच सिंहासन सोडून स्वर्गातील सर्व सैन्यासह क्रूसाकडे आला. तिथे त्याने देवाच्या बरोबरीचा एक जण सर्व अन्याय आणि पापांची शिक्षा सहन करताना पाहिला. पूर्ण समाधानाने न्याय क्रूसाजवळ आदराने वाकला आणि म्हणाला, "पुरे झाले." -- जनरल कॉन्फरन्स बुलेटिन, चौथा तिमाही, १८९९, खंड ३, पृ. १०२

हे शेवटचे वाक्य वाचून असा विचार करायला लावतो की जेव्हा न्याय सिंहासनावरून हलला तेव्हा हा पिता होता. स्वर्गातील सर्व सैन्य वधस्तंभावर पोहोचले असे म्हटले

तर ते अखंडनीय वाटते. आपण पूर्वी स्थापित केले आहे की सैतानाने खोट्या न्यायाच्या माध्यमातून त्याचे सिंहासन स्थापित केले.

देवाला घृणास्पद असलेली व्यवस्था. देवदूतांच्या आणि मानवांच्या मनात दयेच्या विरुद्ध न्याय निर्माण करणारा सैतान होता. स्वर्गातील सर्व सैन्ये त्याने प्रभावित झाले. आपण काळजीपूर्वक लक्षात घेतो की ख्रिस्त वधस्तंभावर मरण पावला तोपर्यंत स्वर्गीय देवदूतांच्या सहानुभूतीतून सैतानाला शेवटी उपटून टाकण्यात आले. पौल म्हणतो:

आणि त्याच्या वधस्तंभावरील रक्ताच्या द्वारे शांती करून त्याच्या द्वारे जे सर्वकाही आहे ते सर्व, ते पृथ्वीवरील असो किंवा स्वर्गातील असो, त्याचा स्वतःबरोबर त्याच्या द्वारे समेट करावा हे पित्याला बरे वाटले. कलस्सैकरांस १:२०

सैतानाने स्थापित केलेल्या न्यायाच्या मागण्या पूर्ण करण्यासाठी देव स्वतःला खाली खेचेल हे स्वार्थी सैतानाला अकल्पनीय होते. थोडक्यात, दयेशिवाय न्यायाचा खोटा सिद्धांत हा प्रायश्चित्तावर परिणाम झाला आहे हे मानवांना आणि देवदूतांना पटवून देण्यासाठी पूर्वनिर्धारित खंडणीची किंमत बनतो. कोणत्याही टप्प्यावर आपला प्रिय पिता आपल्यापासून दूर गेला नव्हता. त्याला खंडणीची किंमत नको होती. आपण त्याच्यापासून दूर गेलो होतो. आपल्यालाच पटवून देण्याची गरज आहे. म्हणून आपण वाचतो:

नियमशास्त्राप्रमाणे रक्ताने बहुतेक सर्वकाही शुद्ध होते, आणि रक्त ओतल्यावाचून पापक्षमा होत नाही. इब्री लोकांस ९:२२

अशाप्रकारे देवाने बलिदान पद्धतीची स्थापना मानवाला आश्वासन म्हणून केली, कारण तो सैतानाच्या बनावट न्यायाने व्यापलेला आहे की त्याला क्षमा केली जाऊ शकते. बलिदान पद्धती ही देवाला हवी असलेली गोष्ट नव्हती; ती माणसाच्या दंडात्मक बदली मानसिकतेचे प्रतिबिंब होती. तरीही या सदोष कल्पनांद्वारे देवाला त्याच्या दयाळूपणाबद्दल पितृपुरुषांना शिकवण्याची क्षमता मिळाली. बलिदान पद्धती ही माणसाच्या हृदयात प्रतिबिंबित होणारा आरसा होता. त्याने त्याला त्याची पापीपणा दाखवला आणि त्याला कळावे की सैतानाच्या न्यायाच्या कल्पनेने त्याचे मन भ्रष्ट होऊ दिल्यानंतर, त्याला त्याच्या अपराधीपणाच्या भावनेतून मुक्त

करण्यासाठी देवाच्या पुत्राच्या मृत्यूची आवश्यकता होती. जर तुम्ही हे सत्य समजून घेऊ शकलात तर सत्य तुम्हाला मुक्त करेल. क्रोधित देवाला संतुष्ट करण्यासाठी तो तुमच्या हृदयात बलिदान आणि अर्पण थांबविण्यास भाग पाडेल.

७. पितळी वेदी

या सत्याचे आणखी पुरावे आपल्याकडे आहेत की कोकराचे बलिदान पितळी वेदीवर अर्पण केले जात असे. त्याने होमवेदी बाभळीच्या लाकडाची बनवली; तिची लांबी पाच हात व रुंदी पाच हात अशी ती चौरस असून तिची उंची तीन हात होती. त्याने तिच्या चान्ही कोपऱ्यांत चार शिंगे बनवली; ती अंगचीच होती; त्याने ही वेदी पितळाने मढवली निर्गम ३८:१-२

पितळ हे धातू कैनच्या वंशजांपैकी एका व्यक्तीने तयार केलेले होते.

सिल्ला हिलाही तुबल-काइन झाला; तो तांब्याची, लोखंडाची व सर्व प्रकारची धारदार हत्यारे घडवणारा झाला; आणि तुबल-काइनास नामा नावाची बहीण होती. उत्पत्ति ४:२२

बायबल कधीकधी पितळ हे अनिष्ट पदार्थ म्हणून सादर करते.

“मानवपुत्रा, इस्राएल घराणे माझ्या दृष्टीने केवळ गाळ झाले आहे; भट्टीतील पितळ, कथील, लोखंड व शिसे ह्यांसारखे ते सर्व आहेत, ते रुप्यातील गाळ झाले आहेत. येहेज्केल २२:१८

पितळ हे तांबे आणि जस्तपासून बनलेले एक मिश्रधातू आहे. मानवी शरीरात हे दोन्ही घटक एकमेकांना विरोध करतात. त्यांचा एक विरोधी संबंध आहे. देवदूतांच्या आणि मानवांच्या मनात देवाच्या दयेच्या आणि विश्वावर कब्जा करणाऱ्या सैतानाच्या बनावट न्यायाच्या संबंधांबद्दल निर्माण झालेल्या परिस्थितीशी हे पूर्णपणे जुळते असे दिसते. ते एकमेकांच्या विरुद्ध होते. अशाप्रकारे पितळाच्या प्रतीकात्मकतेद्वारे शास्त्र आपल्याला दाखवत आहे की क्रूस विरोधी तत्वांवर घडतो. तरीही एकदा मानवी मन क्रूसाद्वारे देवाच्या दयेशी पुन्हा जोडले गेले की, त्याच्या मनाला पितळेपासून शुद्ध करण्यासाठी आणि फक्त सोने आणि चांदी असलेल्या जीवनाच्या झाडाचे सेवन करण्यासाठी मार्ग मोकळा होतो.

येथे आपण जीवनाचे झाड आणि देवाचे सिंहासन पाहिले. सिंहासनातून पाण्याची शुद्ध नदी निघाली आणि नदीच्या दोन्ही बाजूला जीवनाचे झाड होते. नदीच्या एका बाजूला एका झाडाचे खोड होते आणि नदीच्या दुसऱ्या बाजूला एक खोड होते, दोन्ही शुद्ध, पारदर्शक सोन्याचे बनलेले होते. सुरुवातीला मला वाटले की मी दोन झाडे पाहिली आहेत. मी पुन्हा पाहिले आणि पाहिले की ते एका झाडाच्या वरच्या बाजूला एकत्र आले होते. तर ते जीवनाच्या नदीच्या दोन्ही बाजूला जीवनाचे झाड होते. त्याच्या फांद्या आम्ही जिथे उभे होतो तिथे वाकल्या होत्या आणि फळ तेजस्वी होते; ते चांदीमध्ये मिसळलेल्या सोन्यासारखे दिसत होते. {ख्रिश्चन अनुभव आणि शिक्षण पृष्ठ 60.1}

स्वर्गीय पवित्रस्थानात पितळ नाही. फक्त सोने आणि चांदीचे धातू वापरले जातात. म्हणून, जेव्हा लोक न्यायासाठी तयार असतात, म्हणजेच जेव्हा ते देवाच्या न्याय आणि दयेच्या बाबतीत त्याच्या चारित्र्याचा योग्यरित्या न्याय करण्यास तयार असतात तेव्हा ते पितळेच्या परस्परविरोधी तत्वांचा समावेश असलेल्या अंगणाला वगळण्यास मोकळे असतात. अंगणातील वस्तूंनी त्यांचा उद्देश पूर्ण केला आहे आणि आता त्यांची आवश्यकता नाही.

नंतर काठीसारखा एक 'बोरू' कोणीएकाने मला दिला, आणि म्हटले : "ऊठ, देवाचे मंदिर, वेदी व त्यात उपासना करणारे लोक ह्यांचे माप घे. तरी मंदिराबाहेरचे अंगण सोड, त्याचे माप घेऊ नकोस; कारण ते 'परराष्ट्रियांना दिले' आहे; आणि ते बेचाळीस महिने पवित्र नगरी 'तुडवतील.' प्रकटीकरण ११:१-२

म्हणून, क्रुसाची देणगी ही प्रकाशाचा एक गौरवशाली स्फोट आहे ज्यामध्ये सैतानाच्या न्यायाच्या कल्पनेला चिरडून टाकण्याची आणि आपल्या हृदयातून पितळेची घाण काढून टाकण्याची शक्ती आहे. देवाची दया आपल्या न्यायाच्या विकृत कल्पनांमधून प्रकट होते.

ख्रिस्ताने त्याच्या काही दाखल्यांमध्ये हेच तत्व वापरले आहे. तो त्यांच्या कल्पना घेऊन त्यांच्याद्वारे त्याचे सत्य शिकवत असे.

"श्रीमंत माणूसही मरण पावला आणि त्याला पुरण्यात आले; आणि नरकात त्याने वेदनेत असताना डोळे वर केले आणि अब्राहाम दूरवर आणि त्याच्या कुशीत लाजरला पाहिले. आणि तो ओरडला, "पित्या अब्राहाम, माझ्यावर दया करा आणि लाजरला पाठवा, जेणेकरून तो त्याच्या बोटाचे टोक पाण्यात बुडवेल आणि माझी जीभ थंड करेल; कारण मी या ज्वालेत यातना भोगत आहे." या दृष्टांतात ख्रिस्त लोकांना त्यांच्याच जमिनीवर भेटत होता. मृत्यू आणि पुनरुत्थानाच्या दरम्यान अस्तित्वाच्या जाणीवपूर्वक अवस्थेचा सिद्धांत ख्रिस्ताचे शब्द ऐकणाऱ्यांपैकी अनेकांनी धारण केला होता. तारणहाराला त्यांच्या कल्पना माहित होत्या आणि त्याने या पूर्वकल्पित मतांद्वारे महत्वाचे सत्य बिंबवण्यासाठी त्याची दृष्टांत रचना केली. त्याने त्याच्या श्रोत्यांसमोर एक आरसा उभा केला ज्यामध्ये ते स्वतःला देवाशी असलेल्या त्यांच्या खऱ्या संबंधात पाहू शकतील. त्याने प्रचलित मताचा वापर करून तो सर्वांना ठळकपणे मांडू इच्छित असलेली कल्पना व्यक्त केली - की कोणत्याही माणसाला त्याच्या मालमतेसाठी किंमत नाही; कारण त्याच्याकडे असलेले सर्व काही फक्त प्रभूने दिलेले आहे. ख्रिस्ताचे ऑब्जेक्ट धडे 263.1-2

८. पितळी सर्प

या विषयाला आपण आणखी एक पैलू देतो, तो म्हणजे कांस्याच्या सापाची गोष्ट, जो खांबावर उंचावून ठेवला गेला होता.

ते परमेश्वराविरुद्ध व मोशेविरुद्ध असे बोलू लागले की, “तुम्ही आम्हांला मिसर देशातून काढून ह्या रानात मरायला कशाला आणले? येथे तर अन्न नाही व पाणीही नाही, आणि ह्या हलक्या अन्नाला आम्ही कंटाळलो आहोत.” तेव्हा परमेश्वराने लोकांमध्ये आग्ये साप पाठवले; त्यांच्या दंशाने इस्राएलातील बरेच लोक मेले. हे पाहून लोक मोशेकडे येऊन म्हणाले, “परमेश्वराविरुद्ध व तुझ्याविरुद्ध बोलण्याचे पाप आम्ही केले आहे; तेव्हा हे साप आमच्यामधून काढून टाकण्यासाठी परमेश्वराची प्रार्थना कर.” तेव्हा मोशेने लोकांसाठी प्रार्थना केली. परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “आग्या सापाची एक प्रतिमा करून झेंड्याच्या खांबावर टांग म्हणजे सर्पदंश झालेल्या कोणा माणसाने त्याच्याकडे पाहिले तर तो जगेल.”

मग मोशेने पितळेचा एक साप बनवून टांगला, तेव्हा सर्पदंश झालेल्या कोणी त्या पितळेच्या सापाकडे पाहिले म्हणजे तो जगे. गणना २१:५-९

लोकांना चावणाऱ्या वस्तूची प्रतिमा बनवून ते पाहून बरे व्हावे म्हणून मोशेला ती उंचावण्याची सूचना देण्यात आली आहे हे विचित्र वाटत नाही का? येथे सर्व तपशील शोधण्यासाठी आपल्याकडे वेळ नाही कारण ते बरेच आहेत. हे खरे आहे की माणसाला सर्प म्हणजे सैतानाने दंश केला आहे आणि न्यायाबद्दलची त्याची विषारी कल्पना आत्मसात केली आहे. देवाने ही मागणी पूर्ण केली आणि म्हणून सर्प न्यायाच्या मागण्या पूर्ण करण्यासाठी ख्रिस्ताला वधस्तंभावर टांगण्यात आले. सर्प आणि स्वर्गातील सर्व सैन्य वधस्तंभासमोर आदराने नतमस्तक होतात. मानवतेतील जे लोक वधस्तंभाकडे पाहण्याचा निर्णय घेतात ते आता देवाच्या दयेचा लाभ घेऊ शकतात कारण ते आता त्यावर विश्वास ठेवण्यास मोकळे आहेत कारण त्यांच्या न्यायाच्या कल्पना पूर्ण झाल्या आहेत.

येथे आपण लक्षात घेणारा दुसरा मुद्दा असा आहे की नियमशास्त्रानुसार इस्राएली लोकांना देव त्यांचे ऐकिल असा विश्वास होण्यापूर्वीच पापबलि आणायला हवे होते. या प्रकरणात, खांबावर उंचावलेल्या सर्पाने त्यांच्या यज्ञपद्धतीला मागे टाकले आणि त्यांना दिलेल्या तरतुदीवर केवळ विश्वास ठेवून त्यांना दया दाखवली.

त्यांच्या संकटात असलेल्या इब्री लोकांना अग्निमय सापांच्या प्रभावापासून वाचवता आले नाही. फक्त देवच पापी, बंडखोर लोकांना वाचवू शकतो.

इस्राएलने त्याच्या अमर्याद सामर्थ्याने; तरीही, त्याच्या ज्ञानाने, त्यांचा पश्चात्ताप आणि विश्वासाची परीक्षा घेतल्याशिवाय त्यांच्या पापांची क्षमा करणे त्याला योग्य वाटले नाही. त्यांच्या स्वतःच्या कृतीद्वारे, त्यांना पश्चात्ताप आणि देवाने त्यांच्या पुनर्प्राप्तीसाठी केलेल्या तरतुदीवर विश्वास दाखवण्याची आवश्यकता होती. त्यांच्याकडून, त्यांनी कृती केली पाहिजे. जगण्यासाठी त्यांनी पाहिले पाहिजे. पाहण्याच्या कृतीतून सर्प ज्याचे प्रतिनिधित्व करतो त्या देवाच्या पुत्रावर त्यांचा विश्वास दिसून आला. पितळी सापाचे वर उचलणे म्हणजे इस्राएलला धडा शिकवणे. त्यांनी देवाला त्यांचे अर्पण सादर केले होते आणि असे वाटले की असे केल्याने त्यांनी त्यांच्या पापांसाठी पुरेसे प्रायश्चित्त केले आहे. त्यांनी विश्वासाने, येणाऱ्या तारणकर्त्याच्या गुणांवर अवलंबून राहिले नाही, त्यांच्या अर्पणांमध्ये तर त्याचे फक्त प्रतीकच होते.

अग्निमय सापासारखे दिसणारे पितळेपासून बनवलेले साप छावणीच्या मध्यभागी ठेवले जाणार होते, एका खांबावर उचलले जाणार होते. हे इस्राएलला दाखवण्यासाठी होते की त्यांच्या अर्पणांमध्ये, स्वतःमध्ये, पितळेच्या सापापेक्षा जास्त तारणहार गुण किंवा शक्ती नव्हती, जी त्यांच्या मनात देवाच्या पुत्राच्या भविष्यातील बलिदानाचे पुनरुज्जीवन करणार होती. त्याचप्रमाणे, त्यांचे अर्पण देखील दबलेल्या इच्छाशक्तीने आणि पश्चात्तापी अंतःकरणाने आणले जायचे होते, त्यांना देवाच्या प्रिय पुत्राच्या गुणवान अर्पणावर विश्वास होता. कोणालाही त्या पितळी सर्पाकडे पाहण्यास भाग पाडले जात नव्हते. सर्वजण पाहू शकत होते आणि जगू शकत होते, किंवा देवाने केलेल्या साध्या तरतुदीवर विश्वास ठेवू शकत होते, पाहण्यास नकार देऊ शकत होते आणि मरू शकत होते. {भविष्यवाणीचा आत्मा खंड १, ३१६-३१७}

ज्याप्रमाणे सापाला खांबावर उंचावण्यात आले, त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताला वधस्तंभावर उंचावण्यात आले.

जसा मोशेने अरण्यात सर्प उंच केला होता तसे मनुष्याच्या पुत्रालाही उंच केले पाहिजे; योहान ३:१४

सर्प देवाच्या पुत्राचे प्रतिनिधित्व फक्त या अर्थाने करत होता की ख्रिस्त मानवी मनाला गुलाम बनवणाऱ्या सैतानाच्या न्यायाच्या मागण्या पूर्ण करत होता. वधस्तंभाचा प्रकाश इतका महान होता की तो केवळ मानवाच्या अंधाऱ्या मनात प्रवेश करत नव्हता, तर त्याने स्वर्गातील देवदूतांना सैतानाबद्दलच्या कोणत्याही सहानुभूतीपासून मुक्त केले. वधस्तंभावर त्याच्या पुत्राच्या देणगीबद्दल पित्याची स्तुती करा! वधस्तंभाच्या मृत्यूद्वारे ख्रिस्ताने त्याच्या बनावट न्यायाद्वारे मृत्युची शक्ती असलेल्याला पराभूत केले. त्याने सुवार्तेद्वारे जीवन आणि अमरत्व प्रकाशात आणले.

क्रुसाच्या या समजुतीचा शेवटचा साक्षीदार म्हणून आम्ही खालील विधान जोडतो जे जुन्या करारातील काही गोष्टी आणि त्यांचा खरा अर्थ समजून घेण्यासाठी आपल्यासाठी महत्वाचे असेल.

“प्रेम हे आहे, आपण देवावर प्रेम केले असे नाही, तर त्याने आपल्यावर प्रेम केले आणि आपल्या पापांसाठी प्रायश्चित्त होण्यासाठी आपल्या पुत्राला पाठवले.” येथे भ्रष्ट आणि मूर्तिपूजक लोकांबद्दल त्याचे मन व्यक्त करणारी भाषा आहे: “एफ्राईम, मी तुला कसे सोडून देऊ? इस्राएल, मी तुला कसे सोडवू? मी तुला अदमासारखे कसे करू? मी तुला सबोईमसारखे कसे करू? माझे हृदय माझ्या आत वळले आहे, माझे पश्चाताप एकत्र पेटले आहेत.” ज्या लोकांसाठी अशी तरतूद केली गेली आहे त्यांना, त्याचा एकुलता एक पुत्र, स्वतःची अभिव्यक्ती, त्याला सोडून द्यावे का? देव त्याच्या पुत्राला आपल्या अपराधांसाठी देण्यास परवानगी देतो. तो स्वतः पाप वाहणाऱ्याकडे न्यायाधीशाचे पात्र धारण करतो, स्वतःला पित्याच्या प्रिय गुणांपासून मुक्त करतो. {सेवकांना साक्ष पृष्ठ २४५.२}

बनावट न्यायाच्या मागण्या समजून घेतल्याशिवाय हा विचार उलगडणे अशक्य आहे. पाप करणाऱ्या व्यक्तीच्या बाबतीत देव न्यायाधीशाचे पात्र कसे गृहीत धरतो? आपल्या अंधकारमय मानवी दृष्टिकोनातून, देवाला आपण जिथे आहोत तिथे पोहोचण्यासाठी, त्याने न्यायाबद्दलची आपली समज पूर्ण केली पाहिजे. देवाने स्वतःला खरोखरच एक कोमल पिता म्हणून सोडून देणे पूर्णपणे अशक्य आहे. मुख्य शब्द आहे गृहीत धरणे. या गृहीतकामुळे तो न्यायाधीश म्हणून प्रकट होतो आणि त्याचबरोबर पित्याच्या प्रेमळ गुणांपासून वंचित राहतो. क्रूसभोवती असलेल्या

अंधारात, जिथे देव स्पष्टपणे आपला चेहरा लपवतो, तिथे होणारे हे परिवर्तन म्हणजे स्वतःबद्दलच्या आपल्या मूर्तिपूजेच्या मागण्या पूर्ण करणे. दुसऱ्या प्रकारे व्यक्त केले तर, आपल्या मूर्तिपूजेद्वारेच आपला पिता एक मत्सरी देव बनतो.

९. एक मत्सरी देव

दुसऱ्या आज्ञेत देव आपल्या शुद्ध विचारसरणीद्वारे न्याय कसा देतो याचा क्रम समाविष्ट आहे.

त्यांच्यापुढे नतमस्तक होऊ नकोस किंवा त्यांची सेवा करू नकोस: कारण [H३५८८ कार्यकारण संबंध. पुढे जे घडते ते नुकतेच लिहिलेल्या गोष्टीमुळे होते. बहुतेकदा कारण असे भाषांतरित केले जाते ४६६x जेव्हा २४५x जर

१६६x] मी परमेश्वर तुमचा देव आहे ["आहे" पुरवले आहे, कारणात्मक संबंध परवानगी देऊ शकेल

भाषांतर होते, किंवा वळते.] एक ईर्ष्यावान [H७०६७] देव, जो माझा द्वेष करणाऱ्यांच्या तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत मुलांवर वडिलांच्या पापाची शिक्षा [देखरेख, काळजी, आठवण] देतो; निर्गम २०:५

जेव्हा आदाम सैतानाला शरण गेला तेव्हा त्याने मूर्तिपूजा केली. या मूर्तिपूजेमुळे त्याला असे वाटू लागले की देव त्याच्या अपराधासाठी त्याला मारण्याचा प्रयत्न करीत आहे. सैतानाने आदामला सांगितले की देव त्याला दया दाखवणार नाही. जेव्हा आदामने ही कल्पना स्वीकारली तेव्हा देव मत्सरी आणि क्रोधीत दिसला.

येशूने गुण असलेल्या माणसांबद्दल सांगितलेला दाखला लक्षात घ्या.

त्याच्या नगरचे लोक त्याचा द्वेष करत, म्हणून त्यांनी त्याच्या मागोमाग वकील पाठवून सांगितले, 'ह्याने आमच्यावर राज्य करावे अशी आमची इच्छा नाही.' लूक १९:१४

एक पौंड किंवा एक प्रतिभा असलेल्या माणसाने त्या मालकाबद्दल काय म्हटले?

मग आणखी एक येऊन म्हणाला, 'महाराज, ही पाहा आपली मोहर. ही मी रुमालात बांधून ठेवली होती. कारण आपण करडे असल्यामुळे मला आपली भीती वाटली; जे आपण ठेवले नाही ते उचलून घेता व जे आपण पेरले नाही त्याची कापणी करता.' लूक १९:२०-२१

बायबल आपल्याला सांगते की जे देवाचा द्वेष करतात ते मृत्यूवर प्रेम करतात.

परंतु जो मला अंतरतो तो आपल्या जिवाची हानी करून घेतो; जे माझा द्वेष करतात त्या सर्वांना मरण प्रिय आहे." नीतिसूत्रे ८:३६

निर्बुद्ध, वचनभंग करणारे, ममताहीन, निर्दय असे होते. 32 जे ह्या रीतीने वागतात ते मरणास पात्र आहेत, हा देवाचा निर्णय त्यांना ठाऊक असूनही ते स्वतः त्याच गोष्टी करत असतात; इतकेच केवळ नव्हे तर त्या करणाऱ्यांना संमतीही देतात. रोमकरांस पत्र १:३१-३२

जे देवाचा द्वेष करतात आणि/किंवा त्यांना ज्ञान नाही ते देवाच्या न्यायदंडाला मृत्युदंडाच्या पात्रतेचे मानतात. जे मूर्तिपूजेत बुडालेले आहेत त्यांना क्षमा मिळू शकते असा विश्वास ठेवण्यासाठी, त्यांना क्षमा मिळण्याची अपेक्षा आहे यावर विश्वास ठेवण्यापूर्वीच त्यांना शिक्षा द्यावी लागली. माणसाच्या या अपेक्षेला पूर्ण करण्यासाठी, देव आपल्याला सांगतो की तो त्याचा द्वेष करणाऱ्यांवर कसा न्यायदंड बजावतो. तो त्यांच्या पापांची शिक्षा तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत त्यांच्यावर देतो.

अशाप्रकारे जेव्हा लोक त्यांच्या स्वतःच्या निवडींचे परिणाम स्वतःवर ओढवतात, तेव्हा देव त्यांना शिक्षा देत असल्याचे दिसून येते. तो पापी व्यक्तीला एका न्यायाधीशाचे पात्र मानतो जो स्वतःला पित्याच्या प्रिय गुणांपासून वंचित ठेवतो.

निसर्गाच्या विनाशकारी शक्तींमध्ये, नैसर्गिक घटकांमध्ये आणि माणसांच्या राजकीय संघर्षांमध्ये, देवाला त्यांच्यावर आपती आणणारा ईर्ष्यावान देव म्हणून

सादर केले आहे. तो हे का होऊ देतो? जेणेकरून जेव्हा लोकांमध्ये दुष्कर्म करणारे नष्ट होतात तेव्हा न्याय झाल्याची भावना निर्माण होते. काही काळासाठी मानवांना त्यांच्या सामुदायिक अपराधापासून मुक्तता मिळावी म्हणून प्रायश्चित्त करण्याचा एक प्रकार करण्यात आला आहे. शास्त्रवचनांमध्ये खोल ज्ञान आहे जे म्हणते:

छडी व वाग्दंड ज्ञान देतात, पण मोकळे सोडलेले पोर आपल्या आईला खाली पाहायला लावते. नीतिसूत्रे २९:१५

जो आपली छडी आवरतो तो आपल्या मुलाचा वैरी होय, पण जो वेळीच त्याला शिक्षा करतो तो त्याच्यावर प्रीती करणारा होय. नीतिसूत्रे १३:२४

आई विचारू शकते, "मी माझ्या मुलाला कधीच शिक्षा करू नये का?" जेव्हा इतर उपाय अयशस्वी होतात तेव्हा चाबकाची शिक्षा आवश्यक असू शकते, तरीही जर असे करणे टाळणे शक्य असेल तर तिने काठीचा वापर करू नये. परंतु जर सौम्य उपाय पुरेसे नसतील तर मुलाला प्रेमाने शुद्धीवर आणणारी शिक्षा दिली पाहिजे. मुलाला नियंत्रण रेषेचे पालन करत नाही हे दाखवण्यासाठी, अशी एक सुधारणा आयुष्यभर पुरेशी असेल. बाल मार्गदर्शन पृष्ठ २५०.१-२

काही प्रकरणांमध्ये मुलाची स्वतःची न्यायाची भावना केवळ काठीच्या वापरानेच त्याच्या अपराधाची भावना काढून टाकण्यास अनुमती देईल. परंतु हे कधीही हिंसाचार, राग किंवा मोठ्या आवाजात करू नये.

दुसरी आज्ञा समजून घेणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. त्यात असलेले सूत्र देवाच्या दया आणि न्यायाच्या बाबतीत त्याचे स्वरूप प्रकट करते. जसे आपण आधी सांगितले आहे, देवाचा नियम हा त्याच्या चारित्र्याचा उतारा आहे. देवाच्या न्यायाची कोणतीही समज जी या आज्ञेशी जुळत नाही तर ती त्याच्या चारित्र्याची खरी प्रकटीकरण नाही.

शास्त्रातील देवाच्या ईर्ष्येचे तत्व नेहमीच माणसांच्या मूर्तिपूजेत पडण्याशी जोडलेले असत कारण तुला दुसऱ्या कोणत्याही देवाला नमन करायचे नाही; कारण ज्याचे नाव ईर्ष्यावान आहे, तो परमेश्वर ईर्ष्यावान देव आहे; निर्गम ३४:१४

तू आपला देव परमेश्वर ह्याचे भय बाळग, त्याची सेवा कर आणि त्याच्याच नावाने शपथ वाहा. तुम्ही अन्य देवांच्या म्हणजे सभोवतालच्या राष्ट्रांच्या देवांच्या मागे लागू नका; कारण तुझ्यामध्ये असणारा तुझा देव परमेश्वर ईश्यावान देव आहे. तुझा देव परमेश्वर ह्याचा क्रोध तुझ्यावर भडकून त्याने तुझा संहार करून तुला पृथ्वीवरून नष्ट करावे असे न होवो. अनुवाद ६:१३-१५

त्यांनी अन्य देवांच्या मागे लागून त्याला ईश्यास पेटवले. अमंगळ कृत्ये करून त्याला चीड आणली. 17देव नाहीत अशा भुतांना, जे अलीकडेच नवीन निघाले आहेत, ज्यांना तुमचे पूर्वज भीत नव्हते, अशा अपरिचित देवांना त्यांनी बली अर्पण केले. 18तुला जन्मास घातलेल्या खडकाची तू पर्वा केली नाहीस, व तुला जन्म देणाऱ्या देवाला तू विसरलास. 19हे पाहून परमेश्वराला त्यांचा वीट आला, कारण त्याचे पुत्र व कन्या ह्यांनी त्याला चीड आणली. 20मग तो म्हणाला, 'मी त्यांच्यापासून आपले मुख लपवीन, त्यांचा अंत कसा काय होईल ते मी पाहीन; कारण ही पिढी अतिशय कुटिल आहे, ही मुले अविश्वसनीय आहेत. 21देव नाही अशाच्या योगे त्यांनी मला ईश्यास पेटवले, व्यर्थ वस्तूंच्या योगे त्यांनी मला चिडवले; म्हणून ज्यांचे राष्ट्र नव्हे अशांच्या योगे मी त्यांना ईश्यास पेटवीन, एका मूढ राष्ट्राच्या योगे त्यांना चिडवीन. अनुवाद 32:16-21

अशाप्रकारे आपण पाहतो की देवाची ईश्या माणसाच्या मूर्तिपूजेमुळे होते. मूर्तिपूजेचा अर्थ नेहमीच दयेवरील विश्वास गमावणे असतो कारण फक्त खऱ्या देवालाच दया आहे. सैतान, नैसर्गिक मनुष्य आणि त्यांच्या न्यायाला काहीही नाही.

जेव्हा तुम्ही बायबल उघडता, जर तुम्ही देवाच्या नियमाचे [पात्राचे] उल्लंघन करत असाल, तर असे वाटेल की क्रोधाच्या सर्व धमक्या तुमच्यासाठी आहेत. जेव्हा तुम्ही तुमची साक्ष देण्यासाठी सभेत उभे राहता तेव्हा ते अविश्वास आणि अंधाराने भरलेले असेल. तुमची साक्ष तुमच्या स्वर्गीय पित्याला चुकीचे चित्रित करेल. जेव्हा तुम्ही त्याच्याकडे परत येऊ इच्छिता तेव्हा तो क्षमा करण्यास तयार नसल्यासारखे ते दर्शवेल आणि तुम्ही मंडळीसमोर तुमच्या उद्धारकर्त्याचा अपमान कराल. {रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, १९ मार्च १८८९ परिच्छेद ७}

जिथे जिथे आपण देवाची ईर्ष्या प्रकट होताना आणि त्याचे न्यायदंड पडतांना पाहतो, तिथे ती माणसाच्या न्यायाच्या कल्पनांना प्रतिसाद देते. परंतु ती नेहमीच निर्गम २०:५ च्या सूत्राचे पालन करत असते.

आता आपण शौलाच्या गोष्टीकडे परत जाऊ इच्छितो आणि देवाचा न्याय दुसऱ्या आज्ञेच्या नमुन्याचे पालन कसा करतो ते पाहू इच्छितो. परंतु हे करण्यापूर्वी आपल्याला काही विधानांचे परीक्षण करावे लागेल जे दर्शवितात की देव दुष्टांवर कसा अन्याय करतो किंवा त्यांच्यावर देखरेख करतो.

दुष्टाचे मरण दुष्टाईतच होणार; नीतिमानाचे द्रष्टे दंड पावतात. स्तोत्र ३४:२१

दुष्टांना मारणारा वाईट आहे, देव नाही. देव दुष्टांना अशा न्यायाधीशाचे पात्र देतो जो त्यांच्या कृतींचे परिणाम भोगत असताना अंधारात आपला चेहरा लपवून पित्याच्या प्रिय गुणांपासून स्वतःला वंचित ठेवतो. हे घडू देणे पिता आणि पुत्रासाठी वेदनादायक आहे, परंतु त्यांना नाकारणाऱ्यांच्या निवडीचा त्यांनी आदर केला पाहिजे. ते त्यांना आज्ञा पाळण्यास भाग पाडू शकत नाहीत.

परमेश्वराने न्यायनिवाडा करून स्वतःला प्रकट केले आहे; दुर्जनास त्याच्याच हातच्या पाशात त्याने गुंतवले आहे. स्तोत्र ९:१६

ह्यामुळे त्यांच्यावर मी आपल्या क्रोधाचा वर्षाव करीन; मी आपल्या कोपाग्नीने त्यांना भस्म करीन, त्यांच्या आचाराचे प्रतिफल त्यांच्याच शिरी आणीन असे प्रभू परमेश्वर म्हणतो.” यहेज्केल २२:३१

मी तर कृपादृष्टी करणार नाही, गय करणार नाही, त्यांच्या आचाराचे प्रतिफल त्यांच्या शिरी लादीन.” यहेज्केल ९:१०

त्याने केलेला उपद्रव त्याच्याच शिरी पडेल; त्याचा जुलूम त्याच्याच माथी येईल स्तोत्र ७:१६

१०. अमालेकी लोकांना मारण्याच्या आज्ञेचा संदर्भ

प्रथम, आपण हे लक्षात घेतो की इस्राएलने राजा मागण्याची संपूर्ण प्रक्रिया ही मूर्तिपूजेचे फळ आहे.

इस्राएल लोकांनी त्यांच्या भोवतालच्या विधर्मी शेजाऱ्यांच्या अनेक रूढी स्वीकारल्या आणि त्यामुळे त्यांनी आपला वैशिष्ट्यपूर्ण, पवित्र स्वभाव मोठ्या प्रमाणावर गमावला. त्यांच्या उपासनेतून प्रामाणिकपणा आणि मनःपूर्वकता कमी झाली.

हळूहळू त्यांनी देवाबद्दलचा आदर गमावला आणि त्याचे निवडलेले लोक असण्याचा उच्च सन्मान त्यांना द्यायचा नव्हता.. मूर्तिपूजक राजांच्या दिखाव्याने आणि दिखाव्याने थक्क होऊन, ते स्वतःच्या साधेपणाला कंटाळले आणि त्यांच्या दैवी सार्वभौमत्वापासून मुक्त होण्याची इच्छा बाळगू लागले. ते परमेश्वरापासून दूर जात असताना, वेगवेगळ्या जमाती एकमेकांबद्दल मत्सर आणि मत्सर करू लागल्या. कलह आणि मतभेद वाढत गेले, जोपर्यंत अशी कल्पना केली जात नव्हती की राजा बसवणे हाच एकमेव मार्ग आहे ज्याद्वारे सुसंवाद पुनर्संचयित केला जाऊ शकतो. {संदेश्यांच्या चिन्हे

वेळा, १३ जुलै १८८२ परि. ३}

शौलाची संपूर्ण जीवनप्रवास इस्राएलने देवाला नाकारले आणि जगासारखे बनण्याची इच्छा बाळगली या संदर्भात आहे. मूर्तिपूजेची ही प्रक्रिया निर्गम २०:५ मधील मत्सरी कलमाला आधार देते. हे निश्चित करते की प्रभू घटनांवर देखरेख करेल आणि त्यांच्यावर त्यांचे स्वतःचे मार्ग आणेल. हे नंतर त्यांच्या न्यायाच्या कल्पनेला समाधान देईल आणि पश्चात्ताप आणि दया प्राप्त करण्याची संधी प्रदान करेल.

दुसरे म्हणजे, राजाची विनंती शमुवेलसाठी एक मोठा धक्का होता.

याचिकाकर्त्यांनी हे सांगण्याची काळजी घेतली की त्यांना शमुवेलच्या कारभारात कोणताही दोष सापडला नाही; परंतु त्यांनी आग्रह केला की तो लवकरच त्यांची सेवा करण्यासाठी खूप म्हातारा होईल आणि त्याच्या मुलांनी असा पुरावा दिला होता की त्यांच्यावर विश्वास ठेवता येणार नाही. या स्पष्टीकरणांना आणि आदराच्या कबुलीजबाबांना न जुमानता, शमुवेल खूप दुखावला गेला. त्याने या विनंतीकडे स्वतःवर टीका आणि त्याला बाजूला करण्याचा थेट प्रयत्न म्हणून पाहिले. परंतु त्याने त्याच्या भावना प्रकट केल्या नाहीत. लोकांच्या कृतघ्नतेमुळे त्याने कोणतीही निंदा केली नाही. जर त्याने असे केले असते तर एका कटू आरोपाने मोठे नुकसान झाले असते. {साइन ऑफ द टाइम्स, १३ जुलै १८८२ परिच्छेद ७}

शमुवेलने आयुष्यभर लोकांची निष्ठेने सेवा केली. त्याने राष्ट्रात एक मोठी सुधारणा घडवून आणली. त्यांच्या कृतघ्नतेमुळे तो जखमी झाला होता. त्याने आपल्या भावना व्यक्त करण्यापासून स्वतःला हुशारीने रोखले पण आता शमुवेलमध्ये दुःखाचे बीज घर करत होते.

आणि परमेश्वराने शमुवेलला म्हटले: “लोक तुला जे काही सांगतात ते सर्व ऐक; कारण त्यांनी तुला नाकारले नाही, तर मी त्यांच्यावर राज्य करू नये म्हणून त्यांनी मला नाकारले आहे.

मी त्यांना मिसरमधून बाहेर आणल्यापासून आजपर्यंत त्यांनी जे जे केले आहे, त्याप्रमाणे ते तुलाही तसेच करतात.” लोक स्वतःबद्दल एक व्यक्ती म्हणून ज्या वर्तनाने शोक करत होते त्याबद्दल संदेष्ट्याला ताकीद देण्यात आली. त्यांनी त्याचा अनादर केला नाही, तर देवाच्या अधिकाराबद्दल, ज्याने त्याच्या लोकांचे शासक नियुक्त केले होते, त्याचा अनादर केला होता. जे लोक देवाच्या विश्वासू सेवकाचा तिरस्कार करतात आणि त्याला नाकारतात ते केवळ त्या माणसाबद्दलच नव्हे तर

त्याला पाठवणाऱ्या प्रभूबद्दलही तिरस्कार दाखवतात. देवाचे शब्द, त्याचे ताकीद आणि सल्ला तुच्छ लेखले जातात; त्याचा अधिकार नाकारला जातो. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६०५.१

गिलगालमधील आपत्तीनंतर जेव्हा शौलाने याजकाचे काम स्वीकारले आणि युद्धाच्या वेळी लोकांचे मनोबल वाढवण्यासाठी यज्ञ केला तेव्हा शौलाची परिस्थिती खूप लवकर खालावली.

शौल परीक्षेत टिकला नाही. जर तो आज्ञाधारक राहिला तर देवाने त्याच्यासोबत राहण्याचे वचन दिले होते. त्याने या वचनावर विश्वास ठेवला पाहिजे होता आणि दैवी सूचना आणि मार्गदर्शनाची धीराने वाट पाहिली पाहिजे होती. परंतु लोकांना धैर्याने प्रेरित करण्यासाठी त्वरित काहीतरी केले पाहिजे असे विचार करून, त्याने त्यांना त्यांचे बळी बलिदानासाठी पुढे आणण्याची आज्ञा दिली आणि नंतर त्याने अहंकाराने याजकाची जागा घेतली आणि स्वतः त्यांना वेदीवर अर्पण केले. हे कृत्य दैवी आज्ञेचे उघड उल्लंघन होते की केवळ त्यांनीच बलिदान द्यावे जे कामासाठी पवित्रपणे समर्पित होते.

शिवाय, कृत्याचे सार्वजनिक स्वरूप, तसेच गुन्हेगाराचे उच्च स्थान, त्याच्या उदाहरणाच्या घातक प्रभावात मोठी भर घालत होते आणि त्वरित शिक्षा अपरिहार्यपणे आवश्यक बनवत होते.. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३ ऑगस्ट १८८२ परिच्छेद १०}

शमुवेल स्वार्थी राजाला फटकारतो.

"तू काय केलेस?" या त्याच्या टोकदार प्रश्नाचे उत्तर देताना शौलाने लोकांची भीती आणि पलिष्ट्यांकडून तात्काळ हल्ल्याचा धोका दर्शवून स्वतःच्या मार्गाचे निमित्त करण्याचा प्रयत्न केला. पण संदेष्ट्याने कठोर आणि गंभीर उत्तर दिले, -

- "तू मूर्खपणा केला आहेस. तुझा देव परमेश्वर ह्याने तुला दिलेली आज्ञा तू पाळली नाहीस; जर परमेश्वराने तुझे राज्य इस्राएलवर कायमचे स्थापित केले असते तर." पण आता तुझे राज्य टिकणार नाही; परमेश्वराने त्याच्या मनासारखा माणूस शोधला आहे आणि परमेश्वराने त्याला त्याच्या लोकांचा नेता म्हणून नेमले आहे,

कारण तू परमेश्वराने तुला आज्ञापिलेल्या गोष्टी पाळल्या नाहीत." {साइन ऑफ द टाइम्स, ३ ऑगस्ट, १८८२ परि. ११-१२}

शौल अजूनही पश्चात्ताप करण्यास नकार देतो आणि स्वतःला नीतिमान ठरवत राहतो.

शौलाला त्याची समज प्रबुद्ध करण्यासाठी आणि त्याचे हृदय मऊ करण्यासाठी पवित्र आत्मा देण्यात आला होता. देवाच्या संदेष्ट्याकडून त्याला विश्वासू सूचना आणि ताकीद मिळाली होती. आणि तरीही त्याची विकृतता किती मोठी होती! इस्राएलच्या पहिल्या राजाचा इतिहास सुरुवातीच्या चुकीच्या सवयींच्या शक्तीचे दुःखद उदाहरण सादर करतो. तरुणपणी शौलाला देवावर प्रेम नव्हते आणि तो देवाचे भय बाळगत नव्हता; आणि तो उतावीळ आत्मा, सुरुवातीला अधीनतेचे प्रशिक्षण न घेता, दैवी अधिकाराविरुद्ध बंड करण्यास नेहमीच तयार होता. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६२२

शौलाला देवावर प्रेम नव्हते आणि तो देवाचे भय मानत नव्हता. त्याने कधीही त्याच्यावर विश्वास ठेवण्यास आणि त्याच्या आज्ञा पाळण्यास शिकले नव्हते. त्यामुळे त्याला त्याच्या चारित्र्याची योग्य जाणीव नव्हती. प्रभूने शौलाला ज्ञान देण्याचा आणि त्याला सत्यात ओढण्याचा प्रयत्न केला पण दुर्दैवाने तो शेवटपर्यंत स्वार्थी आणि दृढनिश्चयी राहिला.

यानंतर लवकरच, देव योनाथानला इस्राएलकडून मोठ्या विजयाचा मार्ग मोकळा करण्यासाठी आशीर्वाद देतो.

एके दिवशी शौलाचा पुत्र योनाथान आपल्या शस्त्रवाहक तरुण सेवकाला म्हणाला, "चल, आपण पलीकडे पलिष्ट्यांचे ठाणे आहे तेथे जाऊ." पण त्याने हे बापाला कळवले नाही. १ शमुवेल १४:१

योनाथान व त्याच्यामागून त्याचा शस्त्रवाहक हे मेटाकुटीने वर चढले. योनाथानापुढे पलिष्टी लोक चीत झाले व त्याच्या शस्त्रवाहकाने त्याच्या मागून जाऊन त्यांचा संहार केला.

योनाथान व त्याचा शस्त्रवाहक ह्यांनी जी पहिली कत्तल केली तीत एक बिघाभर जमिनीवर सुमारे वीस माणसे पडली. मग छावणीतील व मैदानातील इतर सर्व लोकांचा थरकाप झाला; ठाण्यातील लष्कर व लूट करणारे लोक हेही थरथरा कापू लागले; भूमीही कंपायमान झाली; ह्या प्रकारे प्रचंड कंप झाला. इकडे बन्यामिनाच्या गिब्यातल्या शौलाच्या पहारेकऱ्यांनी पाहिले तेव्हा लोकसमुदाय पांगला व लोक सैरावैरा धावू लागले. १ शमुवेल १४:१३-१६

यहोवाने योनाथानला कोणत्या माध्यमाद्वारे आशीर्वाद दिला?

स्वर्गातील देवदूतांनी योनाथान आणि त्याच्या सेवकाचे रक्षण केले, देवदूत त्यांच्या बाजूने लढले आणि पलिष्टी त्यांच्यापुढे पडले. घोडेस्वार आणि रथांसह एक मोठा जमाव जवळ येत असल्यासारखे पृथ्वी थरथर कापली. योनाथानाने दैवी मदतीची चिन्हे ओळखली आणि पलिष्ट्यांनाही माहित होते की देव इस्राएलच्या सुटकेसाठी काम करत आहे. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६२५

देवदूतांनी योनाथान आणि त्याच्या शस्त्रवाहकाचे रक्षण केले, परंतु देवदूतांनी शत्रू सैनिकांपैकी कोणत्याही सैनिकाला मारले नाही कारण आपण वाचतो:

स्वर्गीय दरबारातून देवदूत पाठवले जातात, ते नष्ट करण्यासाठी नाही तर संकटात सापडलेल्या आत्म्यांचे रक्षण करण्यासाठी आणि त्यांचे रक्षण करण्यासाठी., हरवलेल्यांना वाचवण्यासाठी, भरकटलेल्यांना परत देवाच्या कळपात आणण्यासाठी. {रिव्ह्यू अँड हेराल्ड १० मे १९०६.}

देवदूत पृथ्वीवर निंदा करण्यासाठी आणि नाश करण्यासाठी, राज्य करण्यासाठी आणि श्रद्धांजली वाहण्यासाठी येत नाहीत, तर ते प्रभूच्या सैन्याच्या सेनापतीला सहकार्य करण्यासाठी दयेचे दूत आहेत, हरवलेल्या मेंढ्यांना शोधण्यासाठी आणि वाचवण्यासाठी निघणाऱ्या मानवी एजंटना सहकार्य करणे. देवदूतांना देवाची भीती बाळगणाऱ्या आणि त्यांच्यावर प्रेम करणाऱ्यांभोवती छावणी घालण्याची आज्ञा देण्यात आली आहे. {साइन ऑफ द टाइम्स, २० नोव्हेंबर १८९३, परिच्छेद ३}

योनाथान आणि त्याच्या शस्त्रवाहकाचे जीव धोक्यात आले होते म्हणून देवदूतांनी त्यांचे रक्षण केले. आता शौलाला माहित आहे की त्याचे राज्य दुसऱ्याला दिले जाईल असे शमुवेलने म्हटले आहे, त्यामुळे तो सर्वात जास्त घाबरला आहे की त्याला काहीही न कळता इस्राएलमध्ये विजय होत आहे! शौल आता स्वतःच्या सन्मानासाठी

खूप मत्सरी आहे. देव इस्राएलवर शिक्षा म्हणून त्याच्या मत्सराचे निरीक्षण करेल किंवा त्याला शिक्षा देईल. जेव्हा लोक मूर्तिपूजक मार्ग निवडतात तेव्हा हे सर्व देवाच्या मत्सराच्या प्रकटीकरणाचा एक भाग आहे.

त्या दिवशी इस्राएल लोक अतिशय दुःखी झाले; कारण शौलाने लोकांना शपथ घातली होती की, “मला आपल्या शत्रूंचा सूड घ्यायचा आहे, तर संध्याकाळपूर्वी जो कोणी अन्नाला स्पर्श करील त्याला शाप लागो;” म्हणून त्याच्या लोकांपैकी कोणीही अन्नाला शिवला नाही.

मग सर्व लोक एका वनात आले; तेथे जमिनीवर मध होता. लोक वनात आले तेव्हा मधाच्या धारा लागलेल्या त्यांनी पाहिल्या. पण कोणीही तो हातात घेऊन तोंडाला लावला नाही, कारण लोकांना शपथेची भीती होती. . १ शमुवेल १४:२४-२६

योनाथानने शपथ ऐकली नव्हती आणि म्हणून त्याने स्वतःला ताजेतवाने करण्यासाठी थोडा मध घेतला. यानंतर जेव्हा शौलाने परमेश्वराला विचारले की त्यांनी पलिष्ट्यांविरुद्ध लढाई सुरू ठेवावी का, तेव्हा त्याला उत्तर मिळाले नाही. आता तो छावणीत पाप कुठे आहे हे शोधू लागला. शौल ज्या न्यायव्यवस्थेत काम करत आहे त्यामध्ये परमेश्वर योनाथानावर चिठ्ठी टाकण्याची परवानगी देतो.

शौल म्हणाला, “आता माझी व माझा पुत्र योनाथान ह्याची चिठ्ठी टाका.” तेव्हा योनाथानाच्या नावाची चिठ्ठी निघाली. शौल योनाथानाला म्हणाला, “तू काय केलेस ते मला सांग.” योनाथानाने सांगितले, “आपल्या हातातील काठीच्या टोकाने मी थोडासा मध चाखला; आता मला मरणे प्राप्त आहे.” शौल म्हणाला, “परमेश्वर असेच करो, किंबहुना ह्याहून अधिक करो; योनाथान, तुला अवश्य मेले पाहिजे.” १ शमुवेल १४:४२-४४

आदामाने आपल्या पत्नीला दोष दिल्याप्रमाणे, शौल छावणीतील पापाच्या समस्येचे प्रायश्चित्त करण्यासाठी स्वतःच्या मांस आणि रक्तातील एक अर्पण करण्यास तयार होता. जबाबदारी स्वीकारण्याऐवजी आणि पश्चात्ताप करण्याऐवजी तो स्वतःच्या मुलाला बलिदान म्हणून अर्पण करण्यास तयार होता. इस्राएलला राजा हवा होता म्हणून पापाची शिक्षा खरोखरच प्रकट होऊ लागली. राजा म्हणून शौलाच्या पदावरील असुरक्षिततेचा अर्थ असा होता की जो कोणी राज्य पुढे नेईल आणि लोकांना आनंदित करेल त्याला धोका म्हणून पाहिले जाईल.

जर इस्राएलच्या लोकांनी योनाथानचा जीव वाचवण्यासाठी हस्तक्षेप केला नसता, तर राजाच्या हुकुमाने त्यांचा उद्धारकर्ता मारला गेला असता. नंतर लोकांनी शौलाच्या मार्गदर्शनाचे पालन केले असेल तर किती शंका असतील! त्यांच्या स्वतःच्या कृतीमुळे त्याला सिंहासनावर बसवले गेले आहे ही कल्पना किती कटू आहे! परमेश्वराला माणसांच्या मार्गभ्रष्टतेबद्दल खूप वाईट वाटते आणि तो सर्वांना त्यांची पापे पाहण्याची आणि सोडून देण्याची संधी देतो; परंतु जे त्याच्या इच्छेकडे दुर्लक्ष करतात आणि त्याच्या इश्यांना तुच्छ मानतात त्यांना तो यशस्वी करतो असे वाटू शकते, परंतु तो त्याच्या स्वतःच्या वेळी, त्यांचा मूर्खपणा नक्कीच प्रकट करेल. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ 626.1

शौलाला असे जाणवले की लोक आणि परमेश्वर या दोघांकडूनही त्याच्या मुलाला स्वतःपेक्षा अधिक मान मिळत आहे. योनाथानाचे मुक्त होणे हे राजाच्या उतावळेपणावर कठोर ताडना होती. त्याला अशी जाणीव झाली की त्याने उच्चारलेले शाप त्याच्याच डोक्यावर येतील. त्याने पलिष्ट्यांशी युद्ध पुढे चालू ठेवले नाही, तर उदास आणि असमाधानी मनाने आपल्या घरी परतला. {साइन ऑफ द टाइम्स, १७ ऑगस्ट, १८८२, परिच्छेद ११}

जो माणूस स्वतःच्या घायाळ अभिमानासाठी स्वतःच्या मुलाचे बलिदान देण्यास तयार असतो तो सैतानाच्या नियंत्रणाखाली असलेला माणूस असल्याचे दिसून आले पाहिजे. हे देवाच्या वचनाशी पूर्णपणे सुसंगत आहे की तो लोकांच्या पापांची शिक्षा लोकांना देईल आणि घटनांचे निरीक्षण करेल जेणेकरून वाईटाने दुष्टांना मारले जाईल.

आता शौलाला माहित आहे की त्याच्याकडून राज्य काढून घेतले जाणार आहे, आणि त्याचा स्वतःचा मुलगा त्याच्यापेक्षा जास्त प्रिय असल्याचे दिसून येते आणि लोकांनी योनाथानला मारण्याचा प्रयत्न करून त्याच्या अधिकाराचा प्रतिकार केला, तेव्हा शौल शेजारच्या जमातींशी युद्ध करून आपली प्रतिष्ठा परत मिळवण्याचा प्रयत्न करतो.

इस्राएलावर राज्य स्थापित केल्यावर शौलाने मवाबी, अम्मोनी, अदोमी, सोबाचे राजे व पलिष्टी ह्यांच्याशी युद्ध केले. जिकडे जिकडे तो जाई तिकडे तिकडे तो विजयी होई. त्याने पराक्रम केला आणि अमालेकी लोकांना जिंकून इस्राएलांस जे जे लुटत असत त्यांच्या हातातून त्यांना सोडवले. १ शमुवेल १४:४७-४८

शौलाने आपल्या मुकुटासाठी दाखवलेल्या स्वार्थाच्या आणि मत्सराच्या पापाची शिक्षा आता शेजारच्या राष्ट्रांवर त्यांच्या मूर्तिपूजा आणि बंडखोरीची शिक्षा म्हणून भोगली जाईल. हे निर्गम २०:५ शी अगदी सुसंगत आहे की माझा द्वेष करणाऱ्यांच्या मुलांवर वडिलांच्या पापांची शिक्षा दिली जाते.

११. अमालेकी लोकांविषयी परमेश्वराची भविष्यवाणी आणि आज्ञा

आता आपल्याला हे लक्षात येते की १ शमुवेल १५:१-३ मध्ये देवाने आज्ञा देण्यापूर्वीच शौलाने अमालेकी लोकांवर युद्ध करण्यास सुरुवात केली होती. यंगच्या शब्दशः भाषांतरात शौलाला देवाची आज्ञा कशी दिली जाते हे आपण मोठ्या उत्सुकतेने लक्षात घेतो.

‘‘सैन्यांचा परमेश्वर असे म्हणतो, अमालेकांनी इस्राएलशी जे केले आणि मिसरमधून बाहेर पडताना त्याने त्याच्यासाठी जे काही ठेवले ते मी पाहिले आहे. (३) आता, जा, अमालेकांचा पराभव कर आणि त्यांचे सर्वस्व नष्ट कर, आणि त्यांच्यावर

दया करू नकोस आणि पुरुषापासून स्त्रीपर्यंत, बाळापासून बाळापर्यंत सर्वांचा नाश कर.

दूध पिणाऱ्या बाळापर्यंत, बैलापासून मेंढ्यापर्यंत, उंटापासून गाढवापर्यंत.' १ शमुवेल १५:२-३ (YLT)

या मजकुराचे भाषांतर शौलाने आधीच या कृती केल्या आहेत असे केले आहे. १ शमुवेल १४:४८ मधील घटनांवरून असे दिसून येते की शौलाने अमालेकी लोकांचा नाश करण्याचा आधीच विचार केला होता. ही महत्वाकांक्षा त्याच्या मनात आधीच होती. नोहाने त्याच्या मुलांच्या भविष्याबद्दल ज्या पद्धतीने भाकीत केले होते त्याच पद्धतीने आता परमेश्वर त्याला शमुवेलाद्वारे संदेश पाठवतो.

नोहाची भविष्यवाणी ही क्रोधाची मनमानी निंदा किंवा कृपेची घोषणा नव्हती. त्याने त्याच्या पुत्रांचे चारित्र्य आणि नशीब निश्चित केले नाही. परंतु त्यांनी वेगवेगळ्या प्रकारे निवडलेल्या जीवनाचा मार्ग आणि त्यांनी विकसित केलेल्या चारित्र्याचा परिणाम काय होईल हे त्याने दाखवले. त्यांच्या स्वतःच्या चारित्र्याचा आणि वर्तनाचा विचार करता, त्यांच्यासाठी आणि त्यांच्या वंशजांसाठी देवाच्या उद्देशाची ती अभिव्यक्ती होती. *कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ११८.*

कनानला सांगण्यात आले होते की तो सेवकांचा सेवक असेल. सैतानाच्या राज्याच्या मानसिकतेत हा एक कोमेजणारा शाप होता परंतु जर त्याने पश्चात्ताप केला असता आणि स्वतःला नम्र केले असते तर तो ख्रिस्तासारखा सर्वांचा सेवक बनला असता.

त्याने बसून त्या बारा जणांना बोलावून म्हटले, “जर कोणी पहिला होऊ इच्छित असेल तर त्याने सर्वांत शेवटला व सर्वांचा सेवक झाले पाहिजे.” मार्क ९:३५

परमेश्वर शौलाला त्याच्या आत काय आहे ते दाखवत होता. त्याला माहित होते की शौल हे शब्द कसे समजेल जरी ते कृपेची घोषणा नव्हती आणि ते भविष्याचे भवितव्य निश्चित करत नव्हते. हे खरोखरच शौलाच्या स्वतःच्या चारित्र्याचा आणि वर्तनाचा विचार करता देवाच्या उद्देशाचे अभिव्यक्ती होते. जर शौलाने त्याच्या पापाबद्दल पश्चात्ताप केला असता, तर लेवीच्या बाबतीत आपण पाहतो त्याप्रमाणे स्त्रिया आणि मुलांची कत्तल करण्याचा हा शाप आशीर्वादात बदलू शकला असता.

याकोबाच्या मुलांपैकी, लेवी हा सर्वात क्रूर आणि सूड घेणारा होता, शखेमच्या विश्वासघातकी हत्येतील दोन सर्वात दोषींपैकी एक होता. लेवीच्या वंशजांमध्ये प्रतिबिंबित झालेल्या वैशिष्ट्यांमुळे त्यांच्यावर देवाचा आदेश आला, "मी त्यांना याकोबमध्ये विभागून टाकीन आणि इस्राएलमध्ये विखुरून टाकीन." उत्पत्ति ४९:७. परंतु पश्चात्तापाने सुधारणा घडवून आणली; आणि इतर जमातींच्या धर्मत्यागात देवाप्रती त्यांच्या विश्वासूपणामुळे, शाप कमी झाला.

सर्वोच्च सन्मानाच्या प्रतीकात रूपांतरित. शिक्षण पृष्ठ. १४८.३

ज्याप्रमाणे परमेश्वराने अब्राहामाला कधीही त्याच्या स्वतःच्या मुलाचे बलिदान द्यावे असे ठरवले नव्हते तर त्याला पवित्र करावे असे ठरवले होते, त्याचप्रमाणे स्त्रिया आणि मुलांना मारणे ही परमेश्वराची इच्छा किंवा स्वभाव नव्हता. परंतु शौल आणि अमालेकी दोघांनीही त्याला शरण जाण्यास नकार दिल्याने आणि सैतानाला त्यांचा मार्गदर्शक म्हणून निवडल्यामुळे, देवाने एका न्यायाधीशाचे पात्र धारण केले ज्याला वडिलांचे प्रिय गुण वंचित राहिले. मुलांची डोकी भिंतीवर आपटली गेली तेव्हा दुःखाने त्याने आपला चेहरा लपवला. शौलाला आपला मुकुट धरून ठेवण्याची हताशता त्याला मुलांना मारण्याच्या या टोकाच्या कृत्यांकडे नेत होती. तरीही ही कृत्ये केवळ अमालेकी लोकांची कृत्ये होती जी त्यांच्यावर परत येत होती कारण त्यांनी त्यांच्या इतिहासात इतरांशीही असेच केले होते.

अमालेकी लोक हे पॅलेस्टाईनच्या दक्षिणेस, त्या देशाच्या आणि इजिप्तच्या दरम्यान असलेल्या वाळवंटात राहणारे भटकणारे लोक होते. शेजारच्या बहुतेक जमातींप्रमाणे ते मूर्तिपूजक आणि इस्राएलचे कट्टर शत्रू होते. निर्गमनानंतर लगेचच त्यांनी रफीदीमच्या वाळवंटात इस्राएलींवर हल्ला केला, परंतु यहोशवाने त्यांचा पराभव केला. अमालेकी लोक त्या राष्ट्रांमध्ये नव्हते ज्यांच्या जमिनी इस्राएलला देण्यात आल्या होत्या आणि त्यांना त्यांच्याकडून कोणतीही दुखापत झाली नव्हती. म्हणून, हा हल्ला पूर्णपणे विनाकारण होता. तो सर्वात भित्रा आणि क्रूर होता; शत्रूने, इब्री लोकांशी उघडपणे सामना करण्याचा धोका पत्करण्याची हिंमत न करता, जे कमकुवतपणा आणि थकव्यामुळे सैन्याच्या शरीराच्या मागे पडले होते त्यांच्यावर हल्ला केला आणि त्यांना ठार मारले. {साइन ऑफ द टाइम्स, २४ ऑगस्ट १८८२ परिच्छेद ३}

कोणाचाही नाश व्हावा अशी प्रभूची इच्छा नाही तर सर्वांनी पश्चात्तापाकडे यावे अशी त्याची इच्छा आहे. एलेन व्हाईट देवाच्या न्यायाच्या प्रक्रियेचे वर्णन करते.

परमेश्वराला सूड घेण्यास आनंद होत नाही, जरी तो त्याच्या कायद्याचे उल्लंघन करणाऱ्यांवर न्यायदंड बजावतो. पृथ्वीवरील रहिवाशांना पूर्णपणे भ्रष्टतेपासून आणि नाशापासून वाचवण्यासाठी त्याला हे करण्यास भाग पाडले जाते. काहीना वाचवण्यासाठी, त्याने पापात कठोर झालेल्यांना कापून टाकले पाहिजे. यशया संदेष्टा म्हणतो: "परमेश्वर पेरासीम पर्वतावर उठेल, तो गिबोनच्या दरीत जसा क्रोधित होईल, तो त्याचे काम, त्याचे विचित्र काम करेल आणि त्याचे कृत्य, त्याचे विचित्र कृत्य पूर्ण करेल." जो प्रेमात असीम आहे त्याच्यासाठी क्रोध आणि विनाशाचे काम खरोखरच एक विचित्र, अवांछित काम आहे. {साइन ऑफ द टाइम्स, २४ ऑगस्ट, १८८२ परि. १५}

न्यायदंडाचे स्वरूप दाखविण्यासाठी येथे आणखी पुरावे आहेत. एलेन व्हाईट यशया २८:२१ उद्धृत करते जे दर्शवते की अमालेकी लोकांबाबतचे हे काम एक विचित्र काम होते. या उताऱ्यात "विचित्र" साठी वापरलेले दोन शब्द बाजूला होणे आणि अनोळखी होणे सूचित करतात. याबद्दल अधिक माहितीसाठी माझे पुस्तक "देवाचे विचित्र कृत्य" पहा. येथे मुद्दा असा आहे की देवाला अमालेकी लोकांचा त्याग करावा लागला. तो बाजूला झाला आणि शौलाचा क्रोध त्यांच्यावर येऊ दिला.

या कृती पापाच्या भेटीशी संबंधित आहेत हे दाखविणारा आणखी एक संकेत १ शमुवेल १५:२ मध्ये आढळतो.

सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, 'इसाएल मिसरातून येत असता अमालेक मार्गात त्यांच्यावर हल्ला करण्यासाठी टपून बसून त्यांच्याशी कसा वागला ह्याचे मला स्मरण आहे. १ शमुवेल १५:२

"स्मरण" हा शब्द निर्गम २०:५ मध्ये भेटीसाठी वापरला जाणारा शब्द आहे. तर परमेश्वर अमालेकांनी जे केले ते भेट देत आहे किंवा आठवत आहे. दुसरी आज्ञा आपल्याला भेटीची प्रक्रिया काय सांगते?

...माझा द्वेष करणाऱ्यांच्या तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत मुलांवर वडिलांच्या पापाची [H6485] भेट देणे; निर्गम २०:५

अशाप्रकारे आपल्याला हे दाखवून देणारा थेट संबंध आहे की देव पापाला पापाने शिक्षा करतो. तो पापाच्या परिणामांमुळे त्यांच्यावर शिक्षा आणू देत आहे. शौलाने स्वतः हे करण्याचे आधीच ठरवले होते. या निश्चयामध्ये, शौलाची परीक्षा घेणार होता की जेव्हा प्रभूने शौलाच्या उद्देशात त्याची आज्ञा जोडली तेव्हा तो पूर्णपणे आज्ञापालन करेल की नाही.

अमालेकी लोकांचा नाश करण्याची आज्ञा देण्यात आली तेव्हा शौलाने क्षणभरही मागेपुढे पाहिले नाही. त्याच्या अधिकारात संदेष्ट्याची आज्ञा जोडण्यात आली आणि युद्धाच्या आवाहनावेळी इस्राएलचे लोक त्याच्या झेंड्याजवळ जमले. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३१ ऑगस्ट, १८८२ परिच्छेद २}

आतापर्यंत, शौलाने नेहमीच परमेश्वराने त्याला जे करण्याची आज्ञा दिली होती ते पूर्णपणे न करण्याचा मार्ग शोधला होता. अमालेकी लोकांविरुद्ध शौलाने ही कारवाई करण्याचा विचार केला होता हे जाणून, परमेश्वर त्याला एक संदेश देतो जो त्याला हे समजण्यास मदत करतो की त्याच्याकडे भविष्यसूचक अधिकार आहे जो तो जे काही करण्याची योजना आखत आहे त्यात त्याला पाठिंबा देतो. राजा शलमोनाने म्हटल्याप्रमाणे, "माझ्याकडे तलवार आणा आणि मुलाला अर्धे करा म्हणजे तुमच्या हृदयात काय आहे ते मला कळेल" म्हणून परमेश्वर असे करतो. शौलाच्या मनात काय आहे हे जाणून घेण्यासाठी त्याने अमालेक्यांवर तलवार उपसली.

शौलाच्या स्वार्थी आणि अंधकारमय मनात, जर तो एखादे काम पूर्ण करू शकला - अगदी त्याच्या स्वतःच्या इच्छेनुसारही, तर भविष्यात शौल पश्चात्तापाच्या ठिकाणी येऊ शकेल अशी आशा होती. ती शौलाची शेवटची परीक्षा होती.

हा विजय शौलाने मिळवलेला सर्वात तेजस्वी विजय होता आणि त्यामुळे त्याच्या मनातला अभिमान पुन्हा जागृत झाला जो त्याच्यासाठी सर्वात मोठा धोका होता. अमालेकी लोकांना पूर्णपणे नष्ट करण्याचा दैवी आदेश अंशतः अंमलात आणला गेला. एका राजेशाही कैद्याच्या उपस्थितीने त्याच्या विजयी परतीचा सन्मान वाढवण्याच्या महत्वाकांक्षी हेतूने, शौलाने अमालेकचा क्रूर आणि लढाऊ राजा अगाग याला वाचवण्याचे धाडस केले. या कृतीचा लोकांवर परिणाम झाला. त्यांनाही वाटले की ते सुरक्षितपणे प्रभूच्या स्पष्ट निर्देशांपासून काही प्रमाणात दूर जाऊ शकतात. म्हणून त्यांनी लोभीपणे उत्तम कळप, गुरेदोरे आणि ओझे असलेले प्राणी स्वतःसाठी

राखून ठेवले, फक्त जे वाईट आणि निरुपयोगी होते तेच नष्ट केले. येथे शौलाला शेवटच्या परीक्षेला सामोरे जावे लागले. देवाच्या इच्छेचा त्याने अहंकारी अवमान केला, स्वतंत्र राजा म्हणून राज्य करण्याचा त्याचा दृढनिश्चय दर्शविला, हे सिद्ध झाले की त्याला प्रभूचा उपाध्यक्ष म्हणून शाही शक्ती सोपवता येत नाही. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३१ ऑगस्ट, १८८२ परि. ३-५}

देव माणसांना वाचवण्यासाठी खोलवर कसा पोहोचतो. अमालेकी लोकांनी त्यांच्या पापाचा प्याला भरला होता आणि त्यांचा नाश निश्चित होता. सैतानाच्या प्रेरणेने शौलाने त्याच्या संतप्त असुरक्षिततेमुळे आणि मत्सरामुळे त्यांना मारण्याचा निर्णय घेतला होता. जर तो स्वर्गातून आलेल्या आज्ञेचे पालन करण्याच्या भावनेने त्याच्या कृतींकडे जाऊ शकला तर त्याला पश्चात्ताप होण्याची आणि जगण्याची शक्यता होती. शमुवेलने शौलासाठी कशी प्रार्थना केली. तो त्याच्यावर खूप प्रेम करत होता आणि तो रात्रभर शौलासाठी प्रार्थना करत रडत होता.

शौलाच्या छावणीत अभिमान आणि आनंदाचे राज्य असताना, शमुवेलाच्या घरात तीव्र वेदना होत्या. इस्राएलच्या कल्याणासाठी त्याची तीव्र इच्छा कमी झाली नव्हती. तो अजूनही त्या शूर योद्ध्यावर प्रेम करत होता ज्याला त्याने स्वतःच्या हातांनी राजा म्हणून अभिषेक केला होता. शौल एक ज्ञानी आणि समृद्ध शासक व्हावा अशी त्याची कळकळीची प्रार्थना होती. जेव्हा त्याला हे कळले की शौलाला अखेर नाकारण्यात आले आहे, तेव्हा शमुवेल त्याच्या दुःखात "रात्रभर परमेश्वराचा धावा करत राहिला" आणि शिक्षा रद्द करण्याची विनंती करत राहिला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी तो दुखत असलेल्या हृदयाने चुकीच्या राजाला भेटण्यासाठी निघाला. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३१ ऑगस्ट १८८२ परि. ६}

१२. शमुवेलशी सामना

शमुवेल शौलाकडे आला तेव्हा शौल त्याला म्हणाला, "परमेश्वर आपले कल्याण करो; मी परमेश्वराची आज्ञा पाळली आहे." शमुवेल म्हणाला, "तर शेरडामेंढरांचे बेंबावणे

आणि गुरांचे हंबरणे माझ्या कानी पडत आहे ह्याचा अर्थ काय?" १ शमुवेल १५:१३-१४

शौल त्याच्या कृतींचे समर्थन करण्याचा प्रयत्न करतो आणि चुकीचा दोष लोकांवर टाकतो. ही देवाणघेवाण तीव्र होते.

अवज्ञा जादुगिरीच्या पातकासमान आहे, आणि हट्ट हा मूर्तिपूजा व कुलदेवतांचे ह्यांसारखा आहे. तू परमेश्वराचा शब्द मोडला आहे म्हणून त्यानेही तुला राजपदावरून झुगारून दिले आहे." तेव्हा शौल शमुवेलाला म्हणाला, "मी पाप केले आहे; मी परमेश्वराच्या आज्ञेचे व आपल्या शब्दाचे उल्लंघन केले आहे; कारण मी लोकांना भिऊन त्यांचे म्हणणे ऐकले. तर आता माझ्या पातकाची क्षमा करा आणि माघारी फिरून माझ्याबरोबर या, म्हणजे मी परमेश्वराची उपासना करीन." शमुवेल शौलाला म्हणाला, "मी तुझ्याबरोबर परत येणार नाही; कारण तू परमेश्वराचा शब्द झुगारला आहे, आणि परमेश्वराने इस्राएलावरील राजपदावरून तुला झुगारले आहे." १ शमुवेल १५:२३-२६

एलेन व्हाईट खालील टिप्पणी करतात.

हे भयानक वाक्य ऐकताच राजाने ओरडून म्हटले, "मी पाप केले आहे; कारण मी परमेश्वराची आज्ञा आणि तुमचे शब्द मोडले आहेत कारण मी लोकांना घाबरलो आणि त्यांचे म्हणणे ऐकले." संदेष्ट्याच्या निषेधामुळे शौल घाबरला होता, परंतु त्याला अजूनही त्याच्या अपराधाच्या प्रचंडतेची खरी जाणीव नव्हती. तो अजूनही लोकांवर दोषारोप करत राहिला आणि घोषित करत राहिला की त्याने त्यांच्या भीतीमुळे पाप केले आहे. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३१ ऑगस्ट, १८८२ परि. १२}

शमुवेलने या क्षणी निघून जाण्याचा विचार केला होता पण शौल त्याला राहण्याची आणि त्याचा सन्मान करण्याची विनंती करतो. त्याला फक्त त्याच्या सिंहासनाचा आणि त्याच्या संरक्षणाचा विचार येतो.

आजही शौलाला फक्त वैयक्तिक बदनामी आणि त्याचे राज्य गमावण्याची भीती वाटते. देवाच्या नाराजीपेक्षा तो शमुवेलालाच्या दुरावण्याने जास्त अस्वस्थ आहे. त्याने

शमुवेलला त्याच्या अपराधांची क्षमा करण्याची विनंती केली, जणू काही संदेष्ट्याला त्याच्याविरुद्ध दैवी शिक्षा उलटवण्याचा अधिकार आहे. त्याला माहित होते की लोकांना स्वतःपेक्षा शमुवेलवर जास्त विश्वास आहे. जर दुसऱ्या राजाला दैवी आज्ञेने ताबडतोब अभिषेक केला गेला तर त्याला वाटले की त्याचे स्वतःचे प्रकरण निराशाजनक आहे. जर शमुवेलने त्याला दोषी ठरवले आणि सोडून दिले तर त्याला लोकांमध्ये त्वरित बंड होण्याची भीती होती. शेवटचा उपाय म्हणून, शौलाने संदेष्ट्याला देवाच्या उपासनेत सार्वजनिकरित्या त्याच्यासोबत एकरूप होऊन वडीलधान्यांसमोर आणि लोकांसमोर त्याचा सन्मान करण्याची विनंती केली. शमुवेल राहिला, परंतु केवळ सेवेचा मूक साक्षीदार म्हणून. नम्रता किंवा पश्चात्तापाशिवाय, शौलाची उपासना परमेश्वराला स्वीकारता येत नव्हती. {साइन ऑफ द टाइम्स, ३१ ऑगस्ट, १८८२ परि. १६-१७}

दैवी मार्गदर्शनानुसार शमुवेलने राजाच्या विनंतीला मान दिला, जेणेकरून बंडासाठी कोणताही प्रसंग येऊ नये. पण तो केवळ सेवेचा मूक साक्षीदार म्हणून राहिला. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६३२.२

१३. अगागचा मृत्यू

आता आपण अगागच्या मृत्यूच्या महत्वाच्या टप्प्यावर आलो आहोत. सर्व इस्राएल लोकांना माहित होते की शौलाने चूक केली आहे आणि त्याने परमेश्वराचे पूर्णपणे पालन केले नाही. काही मेंढरे आणि गुरेढोरे घेतल्याबद्दल लोकांना दोषी वाटले.

कठोर आणि भयानक न्यायाचे कृत्य अजून व्हायचे होते. शमुवेलाने देवाच्या सन्मानाचे जाहीर समर्थन केले पाहिजे आणि शौलाच्या मार्गाला फटकारले पाहिजे. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६३२

न्याय आणि प्रायश्चिताची मानवी समज म्हणजे मृत्यू. जर अगाग जिवंत राहिला असता तर आज्ञा न पाळल्याचा दोष इस्राएलवर टांगला असता. शमुवेल या कार्यक्रमात राहण्याची योजना करत नव्हता पण त्याला परमेश्वराने तिथेच राहण्याचे निर्देश दिले होते. देव इस्राएलला अशा ठिकाणी कसे परत आणेल जिथे ते देवाकडे पश्चात्तापाचा मार्ग सुरू करू शकतील? त्यांना माहित होते की राजा निवडणे त्यांच्यासाठी चुकीचे आहे. त्यांच्या न्यायाच्या भावनेनुसार प्रायश्चित्त केले गेले नाही तर त्यांना खरा पश्चात्ताप मिळण्याची आशा राहणार नाही. आदल्या रात्री जेव्हा शमुवेल देवासोबत एकटा होता तेव्हा त्याने शौल आणि इस्राएलसाठी अश्रू ढाळत प्रार्थना केली. आता तो धर्मत्यागाने वेढला होता. संदेष्ट्यांच्या शाळेत त्याने केलेली सर्व मेहनत आणि त्यांना सत्य शिकविण्याचे कार्य धोक्यात आलेले वाटत होते.

मोशेप्रमाणेच, जेव्हा तो पर्वतावरून खाली आला आणि लोकांची मूर्तिपूजा पाहिली, तेव्हा तो देवासाठी उत्साहाने कृती करण्यास प्रेरित झाला. मोशेने लोकांसाठी शपथ घेतली होती आणि देवाचा सन्मान सिद्ध होण्यासाठी बंडखोरांना मारण्यासाठी आज्ञा पुढे जावी लागली. लोकांना न्याय मिळाला आहे याची जाणीव करून देण्याचा हा एकमेव मार्ग होता.

शमुवेलला अगागचा जीव घेण्याचा थेट आदेश देण्यात आलेला नाही. तरीही शमुवेलाला माहित आहे की हा माणूस यहोवाचा अपमान आणि राजा म्हणून शौलाचा पूर्णपणे पतन दर्शवितो. शमुवेल रात्रभर जागा होता आणि अगागला ज्या पद्धतीने मारण्यात आले ते इस्राएलने त्याच्यावर केलेल्या खोल जखमा दर्शवितात का जे आता निराशेत बाहेर पडतात?

शमुवेल त्याला म्हणाला, “तुझ्या तलवारीने स्त्रिया जशा अपत्यहीन केल्या आहेत, त्याप्रमाणे तुझी माता स्त्रियांमध्ये अपत्यहीन होईल.” मग शमुवेलाने गिलगालात परमेश्वरासमोर अगागाचे तुकडे तुकडे केले. १ शमुवेल १५:३३

या घटनेवर एका अँडव्हेंटिस्ट पायोनियरने पुढील टिप्पणी केली.

शमुवेल लहानपणापासूनच एक चांगला संदेष्टा होता; पण त्याने गिलगालमध्ये परमेश्वरासमोर अगागचे तुकडे तुकडे केले. असे दिसते की शमुवेल दुर्दैवाने पडला असावा, इतका कठोर झाला असावा की त्याने गिलगालमध्ये परमेश्वरासमोरच खून केला! स्टीफन पियर्स, रिव्ह्यू अँड हेराल्ड २८ ऑक्टोबर १८६२

जरी मला असे वाटते की त्या प्रसंगाच्या संदर्भात तो आढावा कठोर आहे, तरी या माणसाचे तुकडे करणे हे उत्साह आणि कदाचित निराशा दर्शवते. शौलला हवे होते की शमुवेलने त्याच्या विजयाच्या उत्सवात त्याचा सन्मान करावा. पण सामुएलने अगागचे तुकडे करून त्या जल्लोषमय वातावरणाचा नाश केला आणि संपूर्ण सभागृहाच्या मजल्यावर अगागचे अवशेष विखुरले. अगागच्या मृत्यूमुळे इस्राएलला समजेल अशी न्यायाची भावना प्रकट झाली. त्यांच्या मनांत त्या घटनेने प्रायश्चिताची भावना निर्माण केली, जशी फिनहासने झिम्मी आणि कोझबीला ठार मारून प्रायश्चित्त आणले होते..

“इस्राएल लोकांपैकी अहरोन याजकाचा नातू, एलाजाराचा मुलगा फीनहास ह्याने त्यांच्यामध्ये माझ्या ईश्वराने पेटून इस्राएल लोकांवरील माझा संताप दूर केला म्हणून मी आपल्या ईश्वराने त्यांचा संहार केला नाही. म्हणून त्याला असे सांग की, मी त्याच्याशी आपला शांतीचा करार करतो. त्याच्यासाठी व त्याच्यामागून त्याच्या संततीसाठी हा निरंतरचा याजकपदाचा करार होय; कारण आपल्या देवाविषयी तो ईश्वर्यावान होऊन त्याने इस्राएल लोकांसाठी प्रायश्चित्त केले.” . गणना २५:११-१३

येथे आपण पाहतो की फीनहास देवासाठी आवेशी होता. निर्गम २०:५ मध्ये आढळणारा हाच मूळ शब्द आहे. फीनहासने न्यायाच्या त्याच्या समजुतीनुसार काम केले. जरी न्यायाबद्दलची त्याची समज सैतानाचा बनावट न्याय असला तरी, लोकांना न्याय आणि प्रायश्चिताची भावना मिळण्याचा हा एकमेव मार्ग होता. त्या बंडात मृत्युदंड देण्यात आलेल्या नेत्यांच्या बाबतीतही असेच घडले.

त्यांच्या अधर्मांमुळे इस्राएलवर तेच झाले जे बलामच्या सर्व जादूटोण्या करू शकल्या नाहीत - त्यांनी त्यांना देवापासून वेगळे केले. जलद न्यायदंड देऊन लोकांना त्यांच्या पापाची तीव्रता कळली. छावणीत एक भयानक रोगराई पसरली, ज्यामध्ये हजारो लोक त्वरित बळी पडले. देवाने या धर्मत्यागातील नेत्यांना दंडाधिकाऱ्यांनी मृत्युदंड देण्याची आज्ञा दिली. या आदेशाचे त्वरित पालन करण्यात आले. गुन्हेगारांना मारण्यात आले, नंतर त्यांचे मृतदेह सर्व इस्राएलच्या नजरेत टांगण्यात आले

जेणेकरून नेत्यांना इतक्या कठोरपणे वागवलेले पाहून मंडळीला त्यांच्या पापाबद्दल देवाचा तिरस्कार आणि त्यांच्यावरील त्याच्या क्रोधाची भीती वाटू शकेल. सर्वांना वाटले की शिक्षा न्याय्य आहे आणि लोक घाईघाईने निवासमंडपाकडे गेले आणि अश्रू आणि खोल अपमानाने त्यांचे पाप कबूल केले. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ४५५.१-२

जेव्हा लोकांनी बंडखोरांच्या नेत्यांचा मृत्यू पाहिला तेव्हा सर्वांना वाटले की ही शिक्षा न्याय्य आहे. त्यांना समजल्याप्रमाणे हा न्याय आहे. प्रत्येक पापाला त्याची शिक्षा भोगावीच लागते, असे सैतानाला वाटले. पुन्हा एकदा हे मूर्तिपूजेचे प्रकरण होते आणि प्रभूने निर्गम २०:५ च्या पावलांनुसार पाउल ठेवले. त्याने त्यांच्या पापांची शिक्षा त्यांच्यावर सोपवली.

या दृष्टिकोनातून, अगागला मानवाच्या न्यायाच्या धारणांपुढे बलिदान द्यावे लागले. जसे जिम्मी आणि कोस्बीच्या मृत्यूमध्ये फीनहासने इस्राएलसाठी प्रायश्चित्त केले तसेच शमुवेलने अगागच्या मृत्यूमध्ये इस्राएलसाठी प्रायश्चित्त केले. हे प्रायश्चित्त आहे कारण मानवजातीला ते समजते जेणेकरून आपण न्याय मिळताना पाहू शकतो आणि नंतर विश्वास ठेवू शकतो की देव आपल्याला स्वीकारू शकतो. लोकांचे हे सर्व बलिदान पितळेच्या वेदीवर अर्पण केले जाते. हे देवाच्या दयेचे आणि सैतानाच्या न्यायाचे मिश्रण आहे. आपल्या हृदयाचे दार उघडण्याचे हे एकमेव साधन आहे जेणेकरून आपण विश्वासाने केवळ सोने आणि चांदी असलेल्या पवित्रस्थानात प्रवेश करू शकतो.

१४. शमुवेलच्या जखमा उघड झाल्या

भीतीमुळे किंवा एखाद्या आजाराने कोठडीत मरणे अगागसाठी किती सोपे असेल? संरक्षणाअभावी नैसर्गिक कारणांमुळे या माणसाचे मृत्यू होण्याचे हजारो इतर मार्ग होते, परंतु ज्याप्रमाणे येशूला वधस्तंभाच्या मृत्यूला तोंड देण्यासाठी जतन करावे लागले, त्याचप्रमाणे अगागला तलवारीने मृत्युदंडाला तोंड देण्यासाठी जतन करावे लागले. लोकांना न्याय मिळावा असे दिसले पाहिजे. दयेचे दार उघडावे यासाठी समाधान मिळावे लागले. शमुवेलला गंभीर जखमी झाल्यावर त्याच्यात पेरलेल्या बीजाची जाणीव होणे देखील आवश्यक होते. आपल्या सर्वांसाठी हा धडा काळजीपूर्वक तोलण्याचा आहे. इतरांकडून आपल्याला असे काही खोल जखमा झाल्या आहेत का ज्या आपण क्षमा केल्या नाहीत आणि प्रभूला बरे करण्यास सांगितले नाही? भविष्यात त्या पुन्हा समोर येतील. आता आपण प्रार्थना करूया की लपलेली पापे ओळखली जातील आणि सोडून दिली जातील जेणेकरून पापाला शिक्षा करण्यासाठी आपला वापर पापी म्हणून होऊ नये.

अगागला मारताना शमुवेल पाप करत होता याचा आणखी एक पुरावा म्हणजे त्याने मारल्यानंतर त्याला आलेली मृत्यूची भीती.

मग परमेश्वराने शमुवेलाला म्हटले, “मी शौलाला इस्राएलाच्या राजपदावरून झुगारून दिले आहे, तर तू त्याच्यासाठी कोठवर शोक करीत राहणार? शिंगात तेल भरून चल; मी तुला इशाय बेथलेहेमकर हयाच्याकडे पाठवतो; कारण मी त्याच्या एका पुत्राला माझ्याकरता राजा निवडले आहे.” शमुवेल म्हणाला, “मी जाऊ कसा? शौलाने हे ऐकले तर तो मला जिवे मारील.” तेव्हा परमेश्वर म्हणाला, “तू आपल्याबरोबर एक कालवड घेऊन जा आणि सांग की, ‘मी परमेश्वराप्रीत्यर्थ यज्ञ करायला आलो आहे.’” शमुवेल १६:१-२

एलीयाने बालच्या संदेष्ट्यांना मारल्यानंतर नेमके हेच घडले.

तेव्हा ईजबेलीने जासूद पाठवून एलीयाला बजावले की, “संदेष्ट्यांच्या जिवाच्या गतीसारखी तुझ्या जिवाची गती उद्या हयाच वेळी केली नाही तर देव माझे तसेच व त्याहूनही अधिक करोत.” हे ऐकून एलीया जीव घेऊन पळाला; तो यहूदातील बैर-शेबा येथे आला व तेथे त्याने आपल्या चाकराला ठेवले. १ राजे १९:२-३

अगागला मारण्यापूर्वी शमुवेलला शौलाची कधीच भीती वाटली नव्हती. मारले जाण्याची भीती त्याला मारल्यानंतरच आली. जर त्याचे कृत्य नीतिमान असते तर त्याला ही भीती वाटली नसती. परिणाम इथेच थांबले नाहीत. जेव्हा शमुवेल पुढील राजा अभिषेक करण्यासाठी यशयच्या घरी गेला तेव्हा त्याला योग्य व्यक्ती दिसली नाही.

ते आले तेव्हा त्याने अलीयाबास न्याहाळून पाहून म्हटले, “परमेश्वरासमोर आलेला हाच परमेश्वराचा अभिषिक्त होय.” ७पण परमेश्वराने शमुवेलास म्हटले, “तू त्याच्या स्वरूपावर अथवा त्याच्या शरीराच्या उंच काठीवर जाऊ नकोस, कारण मी त्याला नापसंत केले आहे; मानवासारखे परमेश्वराचे पाहणे नसते; मानव बाहेरचे स्वरूप पाहतो पण परमेश्वर हृदय पाहतो.” १ शमुवेल १६:६-७ शमुवेलला

योग्य व्यक्ती कोण आहे हे ओळखण्यात शमुवेलच्या विवेकबुद्धीत एक प्रकारची गोंधळाची पातळी दिसते. काहीतरी त्याच्या आकलनावर पडदा टाकत होते, कारण देवाने त्याला सांगितले की मनुष्य बाह्य रूपाकडे पाहतो, आणि शमुवेलनेच मानवी दृष्टीकोनातून एलियाबची निवड केली होती. परंतु जेव्हा शौलला अभिषेक करण्यासाठी शमुवेलला बोलावण्यात आले होते, तेव्हा असे झाले नव्हते. त्या वेळी देव त्याच्याशी थेट संवाद साधू शकला होता.

शौल येण्यापूर्वी एक दिवस आधी परमेश्वराने शमुवेलास आदेश दिला होता की, “उद्या ह्या सुमारास मी तुझ्याकडे बन्यामिनी प्रांतातला एक मनुष्य पाठवीन, त्याला अभिषेक करून माझ्या इस्राएल लोकांवर अधिपती नेम; तो माझ्या लोकांना पलिष्ट्यांच्या हातून सोडवील; कारण माझ्या लोकांचे गाऱ्हाणे माझ्याकडे आले आहे म्हणून त्यांच्याकडे माझी नजर गेली आहे.” शौल शमुवेलाच्या दृष्टीस पडला तेव्हा परमेश्वर त्याला म्हणाला, “ज्या पुरुषाविषयी मी तुला सांगितले होते तो हा; हाच माझ्या लोकांवर सत्ता चालवील.”

१ शमुवेल ९:१५-१७

हे खरे आहे की जेव्हा शमुवेलने दावीदला पाहिले तेव्हा परमेश्वराने शमुवेलला सांगितले होते की तोच दावीद आहे, परंतु या प्रक्रियेमुळे शमुवेलमध्ये गोंधळाची

भावना निर्माण झाली जी यापूर्वी कधीच घडली नव्हती. या प्रकरणात भविष्यवाणीचा आत्मा या गोष्टीचा वापर आपण अनुकरण करू नये असे उदाहरण म्हणून करतो.

पण मुलांच्या कुटुंबातून सर्वात महत्वाच्या जबाबदाऱ्या कोणावर सोपवतील हे निवडण्यास कोण सक्षम आहे? येथे मानवी निर्णय किती वेळा दोषी ठरला आहे! इशाराच्या पुत्रांपैकी एकाला इस्राएलचा राजा म्हणून अभिषेक करण्यासाठी शमुवेलला पाठवण्यात आले तेव्हाचा अनुभव आठवा. त्याच्यासमोरून सात उदात्तरुण गेले. त्याने पहिल्याला, देखण्या, चांगल्या आकाराच्या आणि राजेशाहीने पाहिल्यावर, संदेष्ट्याने उद्गार काढले, "खरोखर परमेश्वराचा अभिषिक्त त्याच्यासमोर आहे." पण देव म्हणाला, "त्याच्या चेहऱ्याकडे किंवा त्याच्या उंचीकडे पाहू नका; कारण मी त्याला नाकारले आहे: कारण परमेश्वर मनुष्यासारखे पाहत नाही; कारण मनुष्य बाह्य स्वरूप पाहतो, परंतु परमेश्वर हृदय पाहतो." म्हणून सर्व सात जणांची साक्ष अशी होती, "परमेश्वराने हे निवडलेले नाहीत." शिक्षण पृष्ठ २६५-२६६

एलियाबला परमेश्वराची भीती वाटत नव्हती. जर त्याला सिंहासनावर बोलावले असते तर तो एक गर्विष्ठ आणि कठोर शासक असता. कुलपिता आणि संदेष्टे पृष्ठ ६४०

या दोन मुद्द्यांवरून असे दिसून येते की शमुवेल दुसऱ्या व्यक्तीला मारल्याच्या परिणामांनी त्रस्त होता. शमुवेलला शौलाच्या उत्सवात राहण्याची आज्ञा परमेश्वराने शमुवेलला दिली जेणेकरून शमुवेलला त्याच्या मनात अजूनही राहिलेली जखम कळेल. परमेश्वर त्याला शमुवेलाचे व्यक्तिमत्व प्रकट करत होता आणि त्याच वेळी अगागला त्याच्या निवडीचे परिणाम भोगू देत होता आणि इस्राएलला प्रायश्चित्त आणि न्याय मिळाला आहे असा विश्वास ठेवू देत होता. आपला स्वर्गातील पिता किती ज्ञानी आहे! तो किती प्रामाणिकपणे लोकांच्या हृदयापर्यंत पोहोचण्याचा आणि त्यांच्या आत्म्यात राहिलेला कचरा त्यांना प्रकट करण्याचा प्रयत्न करतो.

आपल्या स्वर्गातील पित्याला आपल्या कमकुवतपणा आणि चुकांसाठी दोषी ठरवत नाही हे जाणून घेणे किती आश्चर्यकारक आहे. तो आपल्या व्यक्तिरेखांना बाहेर काढण्यासाठी घटनांची व्यवस्था करतो जेणेकरून पाप वाढेल. एकदा शमुवेलने आपला उत्साह प्रकट केला की त्याला त्याने केलेल्या कृत्यांवर विचार करण्याची आणि त्याच्या हृदयातील उरलेल्या जखमांबद्दल प्रार्थना करण्याची वेळ मिळाली.

शमुवेल हा देवाचा एक अद्भुत माणूस होता ज्याने आयुष्यभर विश्वासूपणे परमेश्वराची सेवा केली. त्याच्या आत्म्यात उरलेला कचरा शुद्ध करण्यासाठी आणि त्याला स्वर्गासाठी तयार करण्यासाठी परमेश्वराने त्याची परीक्षा घेतली.

१५. निष्कर्ष

इतरही अनेक मुद्दे मांडता येतील असे आहेत, परंतु मला वाटते की मानवाने आपल्या मनात रुजवलेल्या सैतानी प्रेरित न्यायव्यवस्थेमुळेच मानवजातीला बलिदानाच्या प्रायश्चित्ताची आवश्यकता भासली हे दाखवण्यासाठी अनेक मुद्दे स्पष्टपणे मांडण्यात आले आहेत. देवाला कधीही बलिदान नको होते.

तुमच्या पूर्वजांना मी मिसर देशातून बाहेर आणले त्या दिवशी होमबर्लीविषयी किंवा यज्ञबर्लीविषयी मी त्यांना काही सांगितले नाही व आज्ञा दिली नाही. यिर्मया ७:२२

आपण हे लक्षात ठेवूया की आपल्या पित्याला अशा स्थितीत ठेवले आहे जिथे आपल्याला प्रायश्चित्त करता येते यावर विश्वास ठेवण्यासाठी, त्याग करावा लागतो. देव आपल्या पुत्राला न्यायाच्या संकल्पनेसाठी देण्यास तयार होता जेणेकरून आपल्याला त्याची दया मिळेल असा विचार करणे! हे आकलनाच्या पलीकडे असलेले प्रेम आहे.

देव लहान मुलांना मारत नाही. त्याची ही कधीच इच्छा नव्हती. जेव्हा लोक त्याला नाकारून सैतानाच्या निर्मितीतील इतर कोणत्याही देवाची पूजा करण्याचा निर्णय घेतात, तेव्हा शेवटी दयेला आपले पंख पसरवावे लागतात आणि देवाने सैतानाच्या न्यायव्यवस्थेला समाधानी होऊ द्यावे लागते जेणेकरून मानव पुन्हा एकदा दयेचे दार उघडेल. जेव्हा लोक देवाचा द्वेष करतात तेव्हा त्यांना मृत्यू आवडतो आणि मानवाच्या न्यायाबद्दलच्या चुकीच्या समजुतीत मृत्यूचाही समावेश असावा लागतो.

मला दाखवण्यात आले की देवाचे न्यायदंड थेट प्रभूकडून त्यांच्यावर येणार नाहीत, परंतु अशा प्रकारे: ते स्वतःला त्याच्या संरक्षणाच्या पलीकडे ठेवतात. तो इशारा देतो, दुरुस्त करतो, दोष देतो आणि सुरक्षिततेचा एकमेव मार्ग दाखवतो; मग जे त्याच्या विशेष काळजीचे विषय आहेत ते देवाच्या आत्म्यापासून स्वतंत्रपणे स्वतःचा मार्ग

अवलंबतील, वारंवार इशारा दिल्यानंतर, जर त्यांनी स्वतःचा मार्ग निवडला, तर तो त्याच्या देवदूतांना त्यांच्यावर सैतानाचे निश्चित हल्ले रोखण्यासाठी नियुक्त करत नाही. १४ हस्तलिखित प्रकाशन पृष्ठ ३

सैतानाने आपल्यावर केलेला सर्वात मोठा हल्ला म्हणजे त्याची बनावट न्यायव्यवस्था. येशू देवाबद्दलचे सत्य प्रकट करण्यासाठी आला होता जेणेकरून आपण देवाच्या न्यायाबद्दलचे सत्य समजून घेऊ शकू.

विश्वाच्या देवाची पवित्रता आणि वैभव पाहून, [मानवी दृष्टिकोनातून] आपण घाबरतो; कारण आपल्याला माहित आहे की त्याचा न्याय त्याला दोषींना निर्दोष ठरवू देणार नाही. परंतु आपल्याला घाबरून राहण्याची गरज नाही; कारण ख्रिस्त देवाचे चरित्र प्रकट करण्यासाठी, त्याच्या दत्तक मुलांवरील त्याचे पितृत्वाचे प्रेम आपल्याला स्पष्ट करण्यासाठी जगात आला होता. आपण केवळ निसर्गाच्या अद्भुत कृतींवरून देवाच्या चरित्राचे मूल्यांकन करू नये, तर येशूच्या साध्या, सुंदर जीवनावरून, ज्याने यहोवाला आपल्या पृथ्वीवरील पालकांपेक्षा अधिक दयाळू, अधिक कोमल म्हणून सादर केले. येशूने पित्याला अशा व्यक्ती म्हणून सादर केले ज्याला आपण आपला आत्मविश्वास देऊ शकतो आणि आपल्या गरजा सादर करू शकतो. जेव्हा आपण देवाच्या भीतीने आणि त्याच्या गौरवाच्या आणि वैभवाच्या विचाराने भारावून जातो, तेव्हा पिता आपल्याला त्याचा प्रतिनिधी म्हणून ख्रिस्ताकडे निर्देश करतो. तुम्हाला जे दिसते ते या पुस्तकात दिसून येते.

कोमलता, करुणा आणि प्रेमाचा येशू, पित्याच्या गुणांचे प्रतिबिंब आहे.. कॅल्व्हरीचा क्रूस मानवाला देवाचे प्रेम प्रकट करतो. ख्रिस्त विश्वाच्या सार्वभौमत्वाचे प्रतिनिधित्व प्रेमाचा देव म्हणून करतो. संदेष्ट्याच्या तोंडून तो म्हणाला, "मी तुझ्यावर चिरंतन प्रेम केले आहे; म्हणून प्रेमळ दयेने मी तुला आकर्षित केले आहे." {YI सप्टेंबर २२, १८९२, परिच्छेद २}

आपला पिता ख्रिस्तामध्ये त्याच्याकडे येणाऱ्यांना दया दाखवतो. ख्रिस्ताच्या पार्थिव जीवनातून पित्याला पाहणाऱ्यांना कोणताही दंड नाही. जे ख्रिस्ताकडे पाहत नाहीत त्यांना देव हेवा वाटणारा आणि शिक्षा करणारा दिसेल. त्यांना दिसेल की देव त्यांच्यासारखा आहे. देव हे पाहेल की सैतान आणि त्याचे अनुसरण करणारे ज्या निवडी करतात आणि ज्यांनी विश्वास ठेवला आहे, तेच शेवटी त्यांचा न्याय करतील. सैतानाच्या स्वतःच्या कल्पनेची मूर्तिपूजा करून, देव एका न्यायाधीशाचे पात्र धारण

करेल जो स्वतःला पित्याच्या प्रिय गुणांपासून दूर करेल आणि सैतान त्याला आवश्यक असलेला न्याय मिळवून देईल.

सैतानाचा न्याय त्याच्या स्वतःच्या न्यायाच्या कल्पनेने केला जाईल.. प्रत्येक पापाची शिक्षा झालीच पाहिजे अशी त्याची विनंती होती. जर देवाने शिक्षा माफ केली तर तो म्हणाला, तो सत्याचा किंवा न्यायाचा देव नव्हता. सैतानाला तोच न्याय मिळेल जो त्याने देवाने करावा असे म्हटले होते. १२ हस्तलिखित प्रकाशन पृष्ठ ४१३.१

नैसर्गिक न्याय आणि प्रायश्चित्त

शौल आणि अगागच्या जीवनात

अमालेकी लोकांचा, ज्यात महिला आणि मुलांचा समावेश होता, व त्यांची कत्तल करणे ही बायबलमधील सर्वात कठीण गोष्टींपैकी एक आहे. देवाच्या नावाने हे का आज्ञा देण्यात आली?

क्रूसाच्या प्रकाशात ही गोष्ट कशी समजू शकते?

क्रूसाचे रहस्य इतर सर्व रहस्ये स्पष्ट करते. कॅलव्हरीमधून येणाऱ्या प्रकाशात देवाचे गुण जे आपल्याला भीती आणि विस्मयाने भरलेले होते ते सुंदर आणि आकर्षक दिसतात. दया, कोमलता आणि पालकांचे प्रेम पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्यासह मिसळलेले दिसते. आपण त्याच्या सिंहासनाचे वैभव, उंच आणि उंचावलेले पाहतो, तेव्हा आपण त्याचे चरित्र त्याच्या कृपेच्या प्रकटीकरणात पाहतो आणि "आमचा पिता" या प्रिय पदवीचे महत्त्व पूर्वी कधीही न पाहिलेल्या पद्धतीने समजून घेतो. {GC 652.1}

सैतानाने एक बनावट न्यायव्यवस्था सुरू केली जी संपूर्ण विश्वाला संक्रमित करते. अपराधासाठी शिक्षेची मागणी जवळजवळ सार्वत्रिक बनली. सैतानाचा न्याय देवाच्या दयेला अर्थपूर्ण पद्धतीने भेटणे कसे शक्य आहे ज्यामुळे मनुष्याचे हृदय देवासमोर उघडते?

क्रूसाचे चमत्कार हे सर्व आणि बरेच काही स्पष्ट करतात. वाचा आणि या प्रश्नाचे सत्य जाणून घ्या आणि येशू ख्रिस्ताचा देव थेट लहान बाळांना नष्ट करतो या भयानक श्रद्धेपासून मुक्त व्हा.